

DOSYA:

Politik Ankara

Dışarıdan bakıldığında Ankara'nın, hükümetin ve bürokrasinin merkezi olması kimliğinin belirleyici özelliğidir. Ama Ankara'nın bundan çok daha fazla hayatın içinde, yaşayan, muhalif bir politik pratiği olagelmıştır.

Ulus'ta 'Çılgın' Tahliye!.. Görünmez eller emlak topluyor!

DOSYA s. 10

"İNSANLIK ANITI" için s. 12-13

SPOR s. 22

2003 yılındaki Modern Çarşısı yangınından bu yana Ulus üzerinde kara bulutlar eksik olmuyor. Yangının ardından Modern Çarşısı'nın yıkılarak otoparka çevrilmesi zaten Ulus esnafına ağır bir darbe vurmuşken ardından 2004 yılında Anakent Belediyesi'nden gelen 100. Yıl Çarşısı, Ulus İş Hanı, Modern Çarşısı, Perakende Hali, Anafartalar Çarşısı arasında kalan alanın tamamen yıkılarak yerine meydan ve büyük bir Ulus Çarşısı yapılacağı haberinden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı... ≥ 3

Büyük Anadolu Yürüyüşü
Akin Atauz, s.2

Çılgın Emlakçılar Zamanı
Mehmet Onur Yılmaz, s.3

Akıllı Şehirler
Özsel Bebeli, s.5

Balkon Konuşmaları ile
Demokrasiyi Geliştirmek...
Celal Musaoğlu, s.7

Politik Ankara
Yaşar Seyman, s.9

RÖPORTAJ: GÜLKAHVE,
"Herkes Kendi İşini Yapsın!", s.8

Yağmuru Beklerken...
Deniz Enli, s.21

Ankara Metrosu ile Oynanan İsttop...

Ulaştırma Bakanlığı "Enkaz Devraldı"

Ankara Büyükşehir Belediyesi tarafından Ulaştırma Bakanlığı'na devri yapılan metro inşaatlarının durumu içler acısı. 2001 yılında başlanan istasyon inşaatları 2008'de tamamlandı. Ancak

su yalıtımı sorunları sebebiyle kısa zamanda harap olan istasyonlar 2009'da hiç kullanılmadan tadilata alındı. Aradan geçen bir buçuk yılın ardından tekrar eden yalıtım sorunları sebebiyle istasyonlar yine kullanılmaz hale geldi. Ama şimdi top Ulaştırma Bakanlığı'nın kucağında. ≥ 4

Doktor Randevusu Almak Artık Parayla!

Ankara'da Merkezi Hastane Randevu Sistemi (MHRS), 23 Mayıs'ta hizmete başladı. Bundan sonra vatandaşlar, 182 merkezi randevu sistemini arayarak hastanelerden randevularını alacak ama parayla! 182'yi arayıp telefonla randevu alan vatandaş, bunun da ücrete tabi olduğunu ancak faturasına 1 ila 8 TL arasında bir ücret yansıtıldığında fark edecek. Şubat 2010 tarihinden bu yana Erzurum ve Kayseri'de

uygulanan Merkezi Hastane Randevu Sistemi geçtiğimiz aylarda 40 ilde devreye girdi. Sistemin 2011 sonunda tüm Türkiye'de uygulamaya geçmesi planlanıyor. Muayene randevusu almak için 182 çağrı merkezini aramak gerekiyor. Poliklinik muayenesi için telefonla randevu almak dışında da başka bir seçenek sunulmuyor.

Büyük Anadolu Yürüyüşü

Akın ATAÜZ

Büyük Anadolu Yürüyüşü, Gölbaşı'nda etrafına polis barikatları çevrilmiş durumda. Bir tarafı arpa tarlası, bir tarafı göle bakan bir tepenin üzerinde, beklemede... Neden bekletiliyorlar ve neden bu insanların kente girmelerine engel olmaya çalışıyorlar siyasetler ve bürokratlar? Bilmiyorum. Anlayamıyorum bile. Ama burası Ankara ve burada siyaset yapma biçimi budur: Bir bürokrat-siyasi, kendi küçük akıyla emreder ve bütün o saçma mekanizma da, bu emri uygulamaya koşuştur.

Bu defa kamp yerine giderken bir şeyler götürmeye çaba gösteriyoruz. Onlar da bize, bir elma ve bir tabak bulgur pilavı ikram ediyorlar. Işıklı bir bahar öğleden sonrası. Güneş yanığı yüzleriyle bize gülümsüyorlar. Binlerce kilometreyi yürümüş olmanın verdiği güven ve sağlamlık yüzlerinden okunuyor. Bu barikat ve bu polis zinciri ve bu anlamsız engelleme bile canlarını o kadar sıkımsamış gibi.

Konuşmaları içten ve onlara bu tür polis engelleri, politikacı-bürokrat oyunlarıyla zarar vermek oldukça zor gibi... Ne yapabilirler ki bürokratlar? Baskı? Zaten yapıyorlar. Yasak? Zaten onu da yapıyorlar.

Buradaki insanların aklında doğanın korunması, gözü dönmüş kâr ve para hırsıyla tahrip edilmemesinin durdurulmasıyla ilgili gerçek bir sorun var. Onlar, doğadaki tahribatı görüyorlar ve giderek daha tüketimci, giderek daha fazla tüketim tutsağı olarak, doğanın anlamını unutmaya başlayan insanların, başka bir şey görmesini istiyorlar. O deveyi görmesini istiyorlar. Kendi yüzlerindeki azmi görmesini istiyorlar.

Bunun için makineleri, lastik tekerlekleri, otomobilleri, otobüsleri, elektrik enerjisini, petrolü, motorları, manyetik aletleri, elektro-manyetik dalgaları vb. değil, kendi gövdelerini, adımlarını, hayvanlarını kullanıyorlar. Hepsini bu kadar basit ve sade. Her şey bu kadar duru ve açık.

Kaç kişiyse o kadarıyla, öyle büyük dekorlar ve gövde gösterileriyle değil, kendileri kadar ama kendi gerçeklikleriyle, bunu Ankara'da söyleyebilmek istiyorlar. Bunu da zaten bizim için; Ankaralılar, kentliler ve doğayı tahrip ederken ödenecek bedelleri hesaplayamayacak

kadar sığ bilinçli politikacıların anlayabilmesi için, yapmak istiyorlar. Bunu kendileri için de yapıyorlar. Kendi çevrelerini, kendi tarlalarını, keçilerini, tüketimci bir mantığa dayanmayan hayat tarzlarını koruyabilmek ve doğayla-insanlarla barışık yaşayabilmekten, gürültüsüz ve dumansız koşullarını sağlayabilmek için yapıyorlar. Bize de dumansız, zehirsiz, hormonsuz, gürültüsüz, kansersiz, endişesiz ve sakin-barış içinde bir dünyanın mümkün olduğunu, bunu bizim de isteyebileceğimizi hatırlatmak için, yapıyorlar bu yürüyüşü... Barikatin öte tarafında duran polislerden birine soruyorum: Ne yapmak istediklerini anlıyor musunuz? "Anlamıyorum" diyor. "Kaç saat buradasınız?" diye soruyorum. "Sabahtan beri" diyor, onlarca dövize ve bez pankarta bakarak... "Onları okumamış ve üzerinde bir şey düşünmemiş olması imkansızdır" diye düşünerek, üsteliyorum. "İlgilenmiyorum. 20 yıldır aynı şey" diyor. O zaman bakışlarındaki boşluğu görüyorum. Sanki sadece bakışları değil de beyni de, kafasının içi de boşaltılmış gibi. Orada duran bir insan değil de, içi tamamen boşaltılmış ve robot yapılmış gibi... Pankartlara tekrar bakıyorum: hepsi o kadar net yazılmış ki, anlamamak mümkün değil.

"Kutsal zeytin ağacımızı vermeyeceğiz"

"Dereler yoksa hamsi de yok"

"Köklerimizi vermeyeceğiz"

"Dağlar bizim madenlere geçit yok"

"Fırtına Deresi özgür kalsın"

Daha onlarca... Bunların neresi anlaşılabilir acaba?

Ya da bunlar neden Ankara sokaklarında söylenmesin, Ankaralılara gösterilmesin? Binlerce kilometre boyunca, bütün kentlerdeki, kasabalardaki, köylerdeki ve yollardaki insanlara söylenmiş ve gösterilmiş ama Ankara'ya neden gösterilmesin?

Polis hâlâ o değersiz polemikleriyle, o saçma akıl yürütmeleriyle, bilgiççe sırttan önemsiz mantık oyunları, bu insanlara gelen iki seyyar tuvaleti engelleyerek kamp yerine sokmamaya çalışıyor ve sokmuyor. Neden yapıyor bunu acaba? Bu tuvaletleri olmazsa, bu insanlara verebileceği zararı hesaplıyor ve bu zararı verebilmiş olmayı, zorbalıkla bu tuvaletleri engellemiş olmayı, kendi küçük "kazanç" hanesine yazıyor.

Oysa bu başka bir yaşam. Başka bir hayat tarzı. Tüketimci olmayan. Doğayla barışık, doğaya verebileceği zararı nasıl en aza indirebileceğini düşünen ve bunun için neleri feda edebileceğini, hangi konforlarından vazgeçebileceğini bilen bir akıl durumu... Bir çadır, iki deve, bir avuç insan. Ama artık yenilemez hale gelmiş; dursalar da yürüseler de,

engellenseler de engellenmeseler de artık var olduğunu gördüğümüz ve üzerinde düşünmek ve onlardan bir şey öğrenmek zorunda olduğumuzu kabul etmek durumunda olduğumuz bir manifesto haline gelmişler.

İşte geldiler Ankara'nın dışında, Gölbaşı'na dayandılar ve insan yüzleriyle duruyorlar.

Bu güneş ve rüzgar yanığı yüzlerin arkasındaki bilince bilinçli akıl ve ruh durumuna, kim karşı koyabilir ki? Hiç kimse. Ne Ankara, ne bürokrasi, ne politikacılar, ne zavallı iktidarlar ve o iktidarın bir anlamı olduğunu zanneden sarhoşluklar, ne de her hangi bir zorbalık... Onlar binlerce kilometreyi yürüyerek gelmişler bir kere... Onlar, kendi bilinç durumlarını, insan olma bilgilerini ve doğayla bütünleşme arayışını getirmişler buraya. Hepsini bu. Bu da yetiyor da, artıyor bile, yenilmez olmaya...

Fotoğraflar: Muhabir Koşan

Ankara Tabip Odası: "Büyük Anadolu Yürüyüşçülerinin Sağlığı Tehlikede"

"Anadolu'yu vermeyeceğiz" sloganıyla yaklaşık 50 gün önce yola çıkarak Ankara'nın Gölbaşı ilçesine ulaşan çevreci grup, 21 Mayıs Cumartesi günü Ankara'nın Gölbaşı ilçesinde durduruldu. Eylemin üçüncü gününde ise polis Çankaya Belediyesi'nin Gölbaşı'ndaki araziye eylemcilerin kullanması için gönderdiği seyyar tuvaletlerin kurulmasına izin vermedi. Halen Gölbaşı'nda kalan katılımcılar, önemli sağlık risk-

leriyle de karşı karşıyalar. 26 Mayıs 2011 günü Ankara Tabip Odası (ATO) üyesi halk sağlığı uzmanı hekimler bölgeyi ziyaret etti ve incelemelerde bulundu. İnceleme sonunda yapılan açıklamada Büyük Anadolu Yürüyüşü katılımcılarının sağlık durumlarının tehlikede olduğu bildirilerek, eyleme katılanların sağlık koşullarının düzeltilmesi için yetkililerin acil önlem almaları istendi.

Polisten Seyyar

Tuvaletlere İzin Yok!

ATO'dan yapılan açıklamada şöyle deniyor: "Aralarında kadın ve çocuklar bulunmakta, en temel barınma, korunma, ısınma, temizlik, su, besin, tuvalet ve atık gereksinimlerini karşılayamamaktadırlar. Çankaya Belediyesi'nin gönderdiği seyyar tuvaletlerin burada bekleyen polis tarafından kendilerine verilmediği öğrenilmiştir. Bulaşıcı solunum yolları hastalıkları, ishal-

ler, paraziter hastalıklar, idrar yolu enfeksiyonları ve zehirli hayvan ısırıkları ilk akla gelen tehditlerdir. Uzun süreli hastalık ve sağlık sorunu olanlar, ilaç tedavisi altında bulunanlar herhangi bir bakımdan yoksundur. Nitekim bazı katılımcıların geçtiği bir hafta içerisinde hastalandıkları görülmüştür. Yaşanan ve yaşanması muhtemel olan bu olumsuzluklarda yetkililerin sorumluluğu olduğu açıktır". ATO söz ko-

nusu sağlık risklerini ve acil çözüm talebini Ankara Valiliği, Ankara Emniyet Müdürlüğü ve Gölbaşı Belediyesi'ne yazılı olarak ilettiler ve konuya kamuoyunu memnun

edecek biçimde acil çözüm getirilmesi talep edildi.

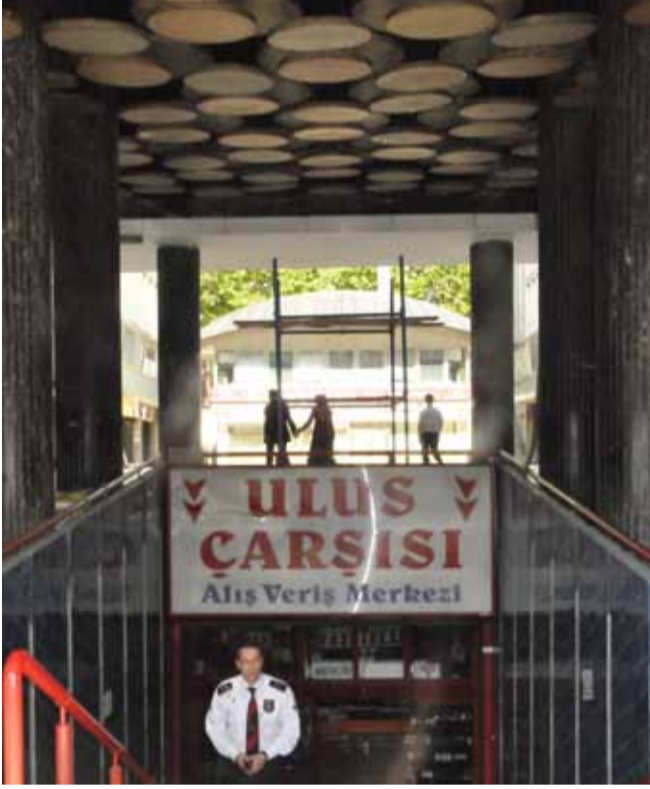
Fotoğraf: yeşilgazete.org

“Görünmez Eller” Ulus'ta Emlak Topluyor!

2003 yılındaki Modern Çarşı yangınından bu yana Ulus üzerinde kara bulutlar eksik

olmuyor. Yangının ardından Modern Çarşı'nın yıkılarak otoparka çevrilmesi zaten

Ulus esnafına ağır bir darbe vurmuşken ardından Anakent Belediyesi'nden gelen 100. Yıl Çarşısı, Ulus İş Hanı, Modern Çarşı, Perakende Hali, Anafartalar Çarşısı arasında kalan alanın tamamen yıkılarak yerine meydan ve büyük bir Ulus Çarşısı yapılacağı haberinden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmamış.

Emlak Fiyatları 5 Yıl Öncesinin Yarısına Düştü!

Bu haberin ardından emlak fiyatlarında hızlı düşüşler yaşanmış. Aradan yıllar geçmesine rağmen açıklanan projeler ile ilgili gelişme olmamasının yarattığı huzursuzluk kendisini emlak fiyatlarında kronik düşük fiyat olarak göstermiş. Kimse sahip olduğu emlağı değerinden satamazken, satmak zorunda kalanlar yıllar

önceki değerinin yarısı fiyatına razı olmak zorunda kalmışlar.

Dedikodu Eksik Olmuyor.

Büyük Sanayi'de yaşanan dönüşüm ve Rüzgarlı Sokak'taki inşaat malzemesi satıcılarının buradan taşınacaklarına dair dedikodular huzursuzluğu bugün daha da derinleştiriyor.

Herkesin Bildiği Sırlar!

Tüm bu yaşananlar harita üzerinde bakıldığında tüm Ulus'un görünmez bir el tarafından planlı bir müdahaleye uğradığına işaret ediyor. 2003'ten bu yana ucuzlayan/ucuzlatılan emlakların "birileri" tarafından toplandığı Ulus'ta herkesin bildiği bir sır. Görüştüğümüz ancak adını vermek istemeyen Ulus esnafı yıkılan Modern Çarşı, genel müdürlüklerini İstanbul'a taşıyan bankalar, belediyenin ilgisizliği ve dedikodular yüzünden Ulus'un cazibesini hızla yitirdiğini ve işlerinin gittikçe azaldığını belirtiyorlar. 1936'dan bu yana Ulus'un değişmez mekanlarından olan Akman Pastanesi'nin geçtiğimiz ay kapısına kilit vurması bunun en son kanıtlarından. / MOY

Çılgın Emlakçılar Zamanı

Mehmet Onur YILMAZ

Son bir aydır, peşi sıra büyük emlak ve müteahhitlik projeleri açıklanıyor. İstanbul'dan, İzmir'e ve nihayet Ankara'ya kadar ulaşan bir "inşaat açılımı"dır gidiyor; Nam-ı diğer "çılgın projeler". Biz Ankara'da çok farkında olmasak da Anadolu'nun diğer illerinde de farklı ölçeklerde benzer projeler gündemde. Seçmenin ayağına deniz getirmek arabartılı seçim vaatleri listesinde ilk beşe bile zor girer artık. Ama keşke her şey Gökçek'in Eşeğe Ters Binmiş Nasrettin Hoca Heykeli projesindeki eşeğin ayağından çıkan asansörü eleştirmek kadar basit olsaydı. Yüzümüzü ekşiterek güler geçerdik. Ama malesef bu kadar basit değil her şey. Rantın emlak ve müteahhitlik işlerinde olduğunu kavramış bir siyasi irade var karşımızda; malum "ustalık dönemi". Mimar Sinan'ın örnek alınması boşuna olmasa gerek. Üretimle falan işin yürütülemeyeceğini anlamışlar. Açıklanan projeler sadece birer inşaat projesi olmanın ötesinde her biri büyük birer emlak geliştirme projesi. Doğrudan Başbakan'ın ağzından, müthiş bir pazarlama hamlesi ile 74 milyona ve hatta yabancı yatırımcılara aynı anda duyuruluyor.

Normal bir ülkede yaşıyor olsak, bu kadar büyük ölçekli projeler açıklanmadan önce proje alanlarında arsa el değiştirmeleri kontrol altına alınır, spekülasyonların önüne geçmek için alım satım sınırlamaları getirilirdi. Ama bu ülkede, gazeteciler olmasa da emlak spekülasyonları özgür. Duyduk duymadık demeyin; İstanbul'un kuzeyinde iki tane birer milyonluk kent kurulacak. Ankara'da beşyüzbinlik doğu kent yükselecek! Yeri yurdu belli olan bu projelerin yarattığı arsa spekülasyonunun çapını hayal edebilen var mı? Ankara'da emlakçıların son bir haftadır 24 saat esasına göre çalışmaya başladığını tahmin etmek hiç zor değil. Ama asıl çalışmanın bu projeler açıklanmadan çok önce başladığı da şüphe götürmez bir gerçek. TMMOB Şehir Plancıları Odası Başkanı Necati Uyar'ın talebi ise hâlâ havada. "Son on yılda proje alanlarındaki arsa el değiştirmeleri (alım-satımlar) açıklansın! Ancak o zaman projelerin altında kimler ve ne olduğu ortaya çıkacaktır."

İşin içinde bunca çetrefillik varken projelerin nelğine bakmak ve değerlendirmek ise çok zor. Üstelik, 12 Haziran'dan sonra projelerden hangisini ikinci kez duymayacağımız meçhulken bu çaba boşuna da olabilir. Zaman, çılgın emlakçılar zamanı dedik ya, Ulus'ta da durum farklı değil. 2003'ten bu yana belediye kaynaklı dedikodular ile yıldırılan Ulus esnafı çareyi yarı fiyatına bile olsa emlağını elinden çıkarıp gitmekte buluyor. Büyük Sanayi'de işlem tamam bile. Rüzgarlı Sokak esnafı tedirgin. Bir çok mal sahibi ve kiracı en az zararlı kaçıp kurtulmaya razı hale gelmiş. Başka birileri de satışa çıkan dükkan ve arsaların peşinde olsa gerek. Büyük kentsel projeler bir emlakçı duyarlılığı ile yürütülüyor.

Ulus'ta esnaf da, yıllardır alışverişini Ulus'tan yapan Ankaralılar da üzgün, moralsiz, çaresiz. Kapanan 75 yıllık Akman Pastanesi'nin 38 yıllık komşusu gümüşçü, kapısına neden "KAPATTIYORUZ" tabelası asmış? Gidip bir çayını için. Bir de o anlatsın size.

Yıkılacak Binaların Çoğu Tarihi Eser

Ulus'ta yıkılacağı açıklanan binların çoğu cumhuriyet dönemi mimarisinin önemli örnekleri arasında yer alıyor:

- Ankara Eski Belediye Binası- Yarışma Projesi, yılı; 1947, mimarı- Nezih Eldem,
- Ulus Meydanı İş Hanı Yarışma Projesi, yılı; 1954, mimarları; Orhan Bozkurt, Orhan Bolak, Gazanfer Beken,
- Ankara Hali, yılı; 1937, mimarı; Robert Oerley, 1929 Tahtakale yangını sonrasında ortaya çıkan alana Jansen Planına uygun olarak yapılmış bir binadır.
- Anafartalar Çarşısı- Yarışma Projesi, yılı; 1967, mimarları; Ferzan Baydar, Affan Kırımlı, Tayfur Şahbaz Ankara'nın ilk yürüyen merdivenli süpermarketini (Gima) barındırmış bir yapı. Koridorlarındaki seramik sanatının nadide örneklerinin çoğu sapaşağlam yerinde.
- 100. Yıl Çarşısı -Yarışma Projesi, yılı; 1967, mimarları; Semra Dikel ve Orhan Dikel
- Modern Çarşı-Yarışma Projesi, yılı; 1967, mimarı; Rıza Aşkan. 24 Aralık 2003' te çıkan büyük bir yangın ile sadece taşıyıcı sistemi kaldı. Mülkiyeti valilikten satış yolu ile belediyeye geçti. Bina belediye tarafından yıkıldı. Arazisi otopark olarak işletmeye verildi.

Ankara Metrosu ile Oynanan İstöp Oyunu Ulaştırma Bakanlığı "Enkaz Devraldı"

Ankara metrosunun istasyonları 7 Mayıs 2011'de Ankara Metrosu'nun ODTÜ istasyonunda yapılan törenle Büyükşehir Belediyesi tarafından protokolle Ulaştırma Bakanlığı'na devredildi. Bu devir gerçekleşmeden hemen önce, inşaat işlerinin resmi kabulleri alelacele yapıldı. Tüm istasyonlar Ankara Büyükşehir Belediyesi tarafından teslim alındı. Kabullerin yapılmasının haftası dolmadan 7 Mayıs'ta istasyonlar protokolle Ulaştırma Bakanlığı'na devredildi. Harap durumdaki istasyonların kesin kabullerinin kim tarafından yapıldığı ve nasıl yapılabildiği muamma.

Ankara Büyükşehir Belediyesi tarafından Ulaştırma Bakanlığı'na devri yapılan metro inşaatlarının durumu içler acısı. 2001 yılında başlanan istasyon inşaatları 2008'de tamamlandı. Ancak su yalıtımı sorunları sebebiyle kısa zamanda harap olan istasyonlar 2009'da hiç kullanılmadan tadilatla alındı. Aradan geçen bir buçuk yılın ardından tekrar eden yalıtım sorunları sebebiyle istasyonlar yine kullanılmaz hale geldi. Ama şimdi top Ulaştırma Bakanlığı'nın kucağında

Resmi Kabulleri Yapıldı Ama Nasıl?
İstasyonlar 7 Mayıs 2011'de Metronun ODTÜ istasyonunda yapılan törenle Büyükşehir Belediyesi tarafından protokolle Ulaştırma Bakanlığı'na devredildi. Bu devir gerçekleşmeden hemen önce inşaat işlerinin resmi kabulleri alelacele yapıldı. Tüm istasyonlar Ankara Büyükşehir Belediyesi tarafından teslim alındı. Kabullerin yapılmasının haftası dolmadan 7 Mayıs'ta istasyonlar protokolle Ulaştırma Bakanlığı'na devredildi. Harap

durumdaki istasyonların kesin kabullerinin kim tarafından yapıldığı ve nasıl yapılabildiği muamma. Oluşan kamu zararının hesabını soran birisi çıkacak mı onu da önümüzdeki günler gösterecek.

Devir Töreninden Önce Makyaj
Metronun ODTÜ istasyonunda Ulaştırma Bakanlığı'na devir töreni yapılmadan hemen önce görüntüyü kurtaracak makyaj tadilatları yapılan istasyonlar son yağmurlar ile yine harap oldu. Devir töreninin yapıldığı yer

olan ODTÜ istasyonu dahil istasyonların hemen hemen hepsinde tavanlar akıtıyor, duvarlar ve döşemeler kabarmış durumda. Hiç kullanılmamış istasyonlarda yine tadilat ihtiyacı ortaya çıktı. Şimdi, Ulaştırma Bakanlığı'nın devraldığı harap istasyonlar ile ilgili ne yapacağı merak konusu. Tabiki yeni bir tadilat, bu tadilat için yeni bir ihale; aynı iş için tekrar tekrar kullanılacak kamu kaynakları.

En büyük soru da şu:

Peki hiç kullanılmadan harap olan bu istasyonların tadilat parası kimin cebinden çıkacak?

Tadilatlar Çözüm Olmayacak!

Üstelik su yalıtımı sorunu kökten çözülmeden yapılacak yüzeysel tadilatlar sadece günü kurtaracak. Sorun kısa zaman sonra tekrar edecek ve aynı görüntüler tekrar ortaya çıkacak.

Yeni 'Cezalı Tank': rapidshare.com

Devlet, Sorumlularını Yine Yanlış Yerde Arıyor!

İnternet üzerinde hakimiyet kurma hırsı Türkiye Cumhuriyeti'ni uluslararası platformda gittikçe daha komik durumlara düşürürken Türkiye'deki internet kullanıcılarına da hayatı zindan ediyor.

Son olarak, MHP'de 10 ismin istifasına neden olan kaset skandalı sonrası, MHP'li avukatların başvurusu üzerine Ankara 14. Sulh Ceza Mahkemesi'nin rapidshare.com ve fileserve.com adlı sitelerle ilgili verdiği erişim yasağı kararı 27 Mayıs'ta yürürlüğe kondu.

Suçluyu değil, aracı cezalandırıyor.
Ancak bu engellemelerin kasetlerin önünü kesmesi ne pratik olarak ne de teknik olarak mümkün değil. Daha önce video paylaşım sitesi 'youtube' yasağında da olduğu gibi devlet yine sorumluları yanlış yerde arıyor. Sorumlular değil kullandıkları sanal araçlar cezalandırılıyor. Dünyanın farklı yerlerindeki insanların birbirlerine iletmek istedikleri verileri yükleyip indirdikleri bir platformdan başka birşey olmayan ve dünya çapında milyonlarca müşterisi olan her iki site de MHP'de istifalara neden olan video dosyalarını bir yerden bir yere iletmek için araç olarak kullanıldığı için kapatıldı.

Halbuki her iki site de kullanıcılara veri iletebilmeleri için sanal bir araç sunmanın ötesinde bir iş yapmıyor. Ne iletilen veriyi denetleme ne de engelleme olanağına sahip değiller.

Cezalı tank
Son kararlar gelen erişim yasağı ile sitelerin başına gelen askeriye kazaya sebep olduğu için cezalandırılıp bir köşeye atılan ya da tatbikatlarda hedef olarak kullanılan tankları hatırlatıyor. Üstelik bu şekilde sitelerden de öte, Türkiye bu siteleri kullanarak veri paylaşan internet kullanıcıları cezalandırılmış oldu.

Solfasol

<http://richarddawkins.net>

Gerikazanım İçin

Evde hazırlanan bir öğün yemeğın malzemesi en az üç çeşit çöp üretiyor. Ne yazık ki ortaya çıkan bu mutfak çöpünün tamamı organik değil, bazıları cam, bazıları plastik, bazıları tenekeler. Geri dönüştürülebilmeleri için her biri ayrı atılmalı, ayrı

kolaylaştırıyor. Kağıtlar ve organik çöpler için bütün apartmanların kendilerine ait konteynerleri var. Sürekli kapalı tutuldukları için hijyenik açıdan bir zararları olmuyor ve belediye bu konteynerleri her hafta boşaltıyor. Aynı

ayrı biriktirilip farklı kutulara atılıyor.

Bu kutular her evden en fazla üç dakika yürüme mesafesinde ve süpermarketlerin önleri gibi merkezi noktalarda bulunuyor.

Böylece biriken camları atmak günlük işlerin arasında yapılan basit bir aktivite haline geliyor, sorun olmaktan çıkıyor. Bütün bu uygulamaların içinde en çok göze çarpanı, depozitolu şişelerin iadesi için düşünülmüş otomatlar. Depozitolu cam şişeler ve pet şişeler için büyük süpermarketlerde otomatlar bulunuyor. Tek tek veya kasalar halinde atılan şişelerin karşılığında otomat bir fiş veriyor, depozito ücreti bu fişle kasadan alınıyor istenirse alışveriş sonrası ödemede kullanılabilir. Bu pratik ve bütçeye dost yöntem, özellikle çok şişe biriken kalabalık öğrenci yurtlarında popüler.

Bu tür uygulamaların en zor kısmı geri dönüşümü prensip haline getirip günlük hayatın bir parçası yapmak.

Hollanda'da bütün evlerde organik çöp, kağıt, cam, pet ve kimyasallar için ayrı kutular bulunuyor. Yediden yetmişe herkes neyi nereye atmak gerektiğini, hangi konteynerin nerede olduğunu ve hangi günler hangi çöplerin toplandığını ezberliyor. Bu inisiyatifte sahip olup ezberi zayıf olanlar ise belediyenin websitesinden bütün bu bilgilere ulaşabiliyorlar/

SİNE ÇELİK

toplanmalı. Buna kağıtlar, organik ve kimyasal atıklar da eklenince evlerde en az beş ayrı çöp kutusu bulunması ve bunların beş ayrı yere boşaltılması gerekiyor. Çalışan ve okuyan insanlar için bu şüphesiz zor bir durum. Birçok Avrupa ülkesi gibi Hollanda belediyelerinin çöp toplama konusunda örnek oluşturabilecek başarılı uygulamaları var. Temeli, çöp atma noktalarını herkesin rahatça ulaşabileceği yerlerde kurmaya dayanan bu sistem hem kentlilerin hem belediyenin işini

zamanda belediye isteyen her eve ihtiyaca göre çeşitli ebatlarda ücretsiz çöp konteyneri sağlıyor. Evde kullanılan kimyasal maddelerin ayrıştırılması kritik bir konu olduğu için belediye düzenli olarak hangi malzemelerin bu kategoriye girdiğini ve yapılması gerekenleri anlatan bildirimler yayınlıyor. Örneğin, sonradan toprağa karışmamaları için ilaç şişelerini normal çöplerden ayrı biriktirmek gibi bilgiler bu yayınlar sayesinde kentlilere hatırlatılıyor. Camlar da organik çöplerden

AKILLI ŞEHİRLER

GÜNEŞ ENERJİLİ ÇÖP KUTULARI

Özsel BELELİ

Mutfağımdaki çöp torbasının ağzını bağlayıp dışarı her çıkarışında çevreye verdiğim zararı düşünmeden edemiyorum. Yediğim, içtiğim, giydiğim, okuduğum herşey benim için bir yaşam ve zevk kaynağıyken, doğa için başa çıkılması gereken kilolarca, metreküplerce çöp anlamına geliyor. Belediyeler içinse yüksek maliyetlerle toplayıp taşıyıp depolamaları gereken katı atık.

Kentlerdeki nüfusun devam eden artışı ve hızla değişen tüketim alışkanlıklarımız nedeniyle Türkiye'deki belediyelerin kentsel katı atık yönetimi konusundaki arayışları aciliyet kazanmış durumda. Bugüne kadar uygulamaya konan çözümler atık üretim noktasında ayrıştırma/geri dönüşüm ile depolama alanlarında kullanılan teknolojilere odaklanıyor. Katı atık toplama ve taşıma ise büyük oranda ülkemizdeki çözüm arayışlarının dışında kalmış bir alan. Maliyeti yüksek ve hava kirliliğinden gürültü kirliliğine çevreye ikincil etkileri yoğun olmasına rağmen.

ABD ve Avrupa'da birçok kentteyse katı atık toplama ve taşıma konusunda yeni yöntem ve teknolojiler bulma çabaları hızla sürüyor. Yakın zamandaki girişimlerden benim en çok ilgimi çeken Big Belly (Koca Göbek) Solar Çöp Sıkıştırma Sistemleri (www.bigbellysolar.com).

Genç bir girişimci olan Jim Poss tarafından 2003 yılında prototipi geliştirilen Koca Göbek Çöp Sıkıştırma Sistemi, özel yatırımcıların sağladığı sermayeyle birkaç yıl içinde başta Philadelphia olmak üzere ABD'de birçok kentte belediyeler ve özel şirketler tarafından yaygın olarak kullanılır hale gelmiş. Bugün örneğin Boston'da

şehir merkezindeki parklarda veya Harvard Üniversite kampüsünde dolaşırken birçok noktada Koca Göbeklere rastlamak mümkün.

Koca Göbeği diğer çöp toplama ve ayrıştırma araçlarından ayıran iki temel özelliği var. Birincisi, güneş enerjisi kullanarak çöpi atıldığı yerde sıkıştırması. Böylece aynı büyüklükteki bir çöp kutusunun 4-5 katı daha büyük hacimde çöpi depolayabiliyor. Buna bağlı olarak da çöp taşıma maliyetini büyük oranda azaltıyor. İkinci özelliği ise entegre bir yazılım programıyla her bir çöp kutusunun doluluk oranının gerçek zamanlı olarak merkezi bir sistemde görülebilmesi. Bu şekilde çöpler ne çok geç, ne de çok erken toplanıyor ve çöp taşıma maliyetleri azaltılıyor. Daha da önemlisi, gerçek zamanlı bu veriler toplanıp analiz edilerek çöp kutularının sıklığı, mevsimsel kullanımındaki dalgalanmalar, çöp toplama yollarındaki gereken değişiklikler etkili bir şekilde tespit edilebiliyor.

Koca Göbek tüm bu özelliklerinin yanı sıra çöp toplama sıklığını %80'lere varan oranlarda azaltarak belediyelerin kısa sürede büyük miktarlarda tasarruf etmesini sağlıyor ve kendi maliyetini yine kısa sürede karşılıyor. Örneğin 700 çöp kutusunun yerine 500 Koca Göbek konulduğu Philadelphiyada ilk yılın sonunda belediye 900.000 dolara yakın tasarruf etmiş.

Akıllı bir ürün ufku geniş bir belediyecilik anlayışıyla buluşunca ortaya çıkabilen çözümleri görmek heyecan verici. Kim bilir, çok yakın zamanda yaratıcı ruhlu bir belediyenin önderliğinde Koca Göbekleri Ankarada da görebiliriz belki.

Doktor Randevusu Almak Artık Parayla Ankara'da Merkezi Randevu Sistemi 23 Mayıs'ta Başladı!

Ankara'da Merkezi Hastane Randevu Sistemi (MHRS), 23 Mayıs'ta hizmete başladı. Bundan sonra vatandaşlar, 182 merkezi randevu sistemini arayarak hastanelerden randevularını alacak ama parayla! 182'yi arayıp telefonla randevu alan vatandaş, bunun da ücrete tabi olduğunu ancak faturasına 1 ila 8 TL arasında bir ücret yansıtıldığında fark edecek. Şubat 2010 tarihinden bu yana Erzurum ve Kayseri'de uygulanan Merkezi Hastane Randevu Sistemi geçtiğimiz aylarda 40 ilde devreye girdi. Sistemin 2011 sonunda tüm

Türkiye'de uygulamaya geçmesi planlanıyor. Muayene randevusu almak için 182 çağrı merkezini aramak gerekiyor. Poliklinik muayenesi için telefonla randevu almak dışında da başka bir seçenek sunulmuyor.

Sağlıkta Dönüşüm'ün bir parçası olan uygulama ile bakanlık hastanelerinde (devlet hastaneleri, eğitim ve araştırma hastaneleri, ağız ve diş sağlığı merkezleri) muayene randevusu almak için 182 çağrı merkezini aramak gerekiyor. Poliklinik muayenesi için telefonla randevu almak

dışında da başka bir seçenek sunulmuyor. Erzurum'da yer alan çağrı merkezini arayanlar vatandaşlık numaralarını görevliye ileterek muayene olmak istedikleri hastane ve hekimden, istedikleri gün ve saat için randevu alabiliyorlar. Uygulama ile hastanelerde özellikle sabah erken saatlerden itibaren oluşan muayene kuyruklarının, uzun bekleme sürelerinin ve yığılmaların ortadan kaldırılması amaçlansa da bu hizmetten faydalananlar kötü bir sürprizle karşılaşılıyor. Çünkü yapılan her telefon görüşmesi için ücret ödenmesi gerekiyor. Çağrı merkezini arayanların yapılan görüşmenin süresine bağlı olarak 1 ile 8 TL arasında telefon ücreti ödemeleri gerekiyor.

Hastaların Yarıısı Randevu Alamayacak!

Telefon ile randevu alma sistemi ile ilgili görüşlerini aldığımız Ankara Tabip Odası (ATO) Genel Sekreteri Selçuk Atalay Soılfasol'a çarpıcı açıklamalarda bulundu. Parasız olarak düzenlendiği taktirde telefonla randevu sistemine il-

kesel olarak karşı olmadıklarını vurgulayan Atalay bazı çok önemli 3 konunun dışından kaçırılarak yeni sistemin iyi bir şeymiş gibi sunulduğunu belirtti. Atalay şöyle devam etti: "Örnek olarak Dışkapı Devlet Hastanesi'ni alalım. Dışkapı'da polikliniklerde bir doktor şu anda günde 80-120 arası hasta bakıyor. Bu da her hasta için kayıt ve muayene dahil ortalama 5 dakika ayırabileceği anlamı-

na geliyor. Telefonla randevu sistemi ise her doktor için 10 dakikada bir randevu ayarlıyor. Bu durumda doktor başına günde 48 hastaya randevu verilebilecek. Eğer doktor sayısı sihirli bir şekilde iki katına çıkmayacaksa bu geriyeye kalan 50-70 hastanın dışında hastanelere gitmek zorunda kalacağı anlamına gelir. Telefonla muayene sistemi ile sağlıkta dönüşümün ana hedeflerine uygun

olarak sağlık sisteminde paralı muayene sistemi ve sağlıkta özelleştirme bir adım daha ileri götürüldü. Diğer yandan Dünya Sağlık Örgütü'nün hasta başına talep ettiği en az muayene süresi 20 dakika. Biz Türkiye olarak henüz bunun bile çok uzaktayız." dedi.

Telefonla Randevunun Hastalara Yıllık maliyeti En Az 400 Milyon TL

Atalay'ın dikkat çektiği bir diğer konu da sistemin paralı olması ve hastalara randevu başına 1-8 TL arasında telefon parasına malolacak olması. Günlük birbuçuk milyonluk hasta başvurusu dikate alındığında bir liradan bile hesaplandığında her yıl en az 400 milyon TL'lik (eski para ile 300 trilyon) bir kaynağın hastalardan toplanarak telefon şirketine aktarılması anlamına geliyor. Böylece şu an muayene ücreti olan 8 TL iki katına kadar çıkabilecek. Yaratılan yeni kaynak ise sağlık sektöründe kullanılmak yerine randevu sistemini idare eden "call center" şirketine aktarılacak.

KALECİK KARASI ile BEYPAZARI KURUSU: ANKARA AŞKI!

Biröl ÖZDEMİR

(Verdiğimiz rahatsızlıktan dolayı özür dileriz, geçicidir, endişe etmeyin. Bitmek bilmez sandığım bir aşkın başından sonuna gözümün önünden geçişidir omuzlarımdaki çökme hissinin sebebi herhalde, sadece dönüşüyor belki de, ama hangi tipide neyi kaçırdığımı bilemediğimden, dirseklerime kadar çöküyor işte.)

Ne çok tipi olurdu o zamanlar, baş şehrimize hoş geldiniz, ayazımızla meşhuru, âşık liseli gençlerimizin susup kalışıyla güzel yüzlü kızların karşısında, topukları kıçlarına vura vura kaçışıyla sebepsiz yere, yokuş yukarı, Dikmen Sırtları; çam ormanlarına aşkını ağlayan avazıyla. Okuldan eve on küsur kilometre, kara kamufle beyaz arabalara bakmak için uzatsan da yolu, aynı süre, yol boyu çam ağaçları, buzdan beyaz milyonlarca iğneleri, sayılarla bozmazdan önce kafayı yeşildi bütün bunlar, umurumda değildi plakalardaki harflerle numaralar, sonra sonra fark ettim; hepsinin söylediği bir şeyler var. İçi pis bir gri-bej şu kırmızı otobüs, kırk yıllık tiryaki olsa gerek, zor anlaşılıyor tabelasının sesi, Yenimahalle'ye giderim dedi sanki, ve çam iğnelerinin yerlere yığılmış bembeyaz birlikteliği, ya düğün davetiyesi, ya kolejli kızların buz pateni neşesi, aynı parktır ikisinin adresi: Kurtuluş, Kolej, "az yokarsı" Cebeci. Kolej ya da Anadolu Lisesi, parlak zekâlı çocuklarımızın bu şehirde hep aynıdır hedefi: Orta Doğu Teknik Üniversitesi. Konya Yolu'ndan demir köprüye kadar, kaçır hatta demir köprüyü, tabela Fen Lisesi, bu vesileyle işte biçimsiz yollar arasında birden peydah olmuş yeni yetme

uzun apartmanlara göz atarsın, 100. Yıl, Karakusunlar, Çiğdem Mahallesi, vaktin varsa dolan biraz, beyaz asfalt üzerinde beyaz arabalara bakarsın, biri benim olsaydı, sen bilemezsin nerede olduğunu, kim nereden bilecek, sadece biri!

Baş şehrimize hoş geldiniz, okumaya mı geldiniz, kale gibidir üniversitelerimiz sağda solda, sağa ya da sola. Bakın bu koskoca alanın, ormanların, göllerin sahibi en şöhretli, en havalı üniversitemiz, içine iki tane daha sığdırmışlar zamanla, eksik kalmazlar, onlarda da bir isim, bir hava. Yine de bunu gezin siz, bu kapıdan anayola, dümdüz Oran Sitesi'ne, diğerinden Yenimahalle'ye giderseniz, gerçi birbirine gitmişliği pek yoktur bunların, ortalama bir seyahatle Tunalı'da buluşurlar, bilemedin Kızılay, Zafer Çarşısı, Sıhhiye.

Güzel huyları vardır bu çocukların, çokçasının, otostop yapan arkadaşlarını arabalarıyla bırakırlar gideceği yere kadar mesela, kız-erkek ayırt etmezler, eden de vardır elbet, genelleme yapıyorum doğru değilse de, kimi alıp kimi alamayacağını ayırt edemeyebilirler, arabasına kimi aldığı başına ne gelebileceğini. On dakika sürecek yolu onlarca yıla uzatan çocuklar var, memnun, kimi değildir elbet, araba kullanmak için erkendir belki yasaların yaşları, güvenli seyahatlerin tek kişilik olduğunu bilemediklerinden. Oysa her nereye gidecek sen, bir başını almalı yanına, başını belaya sokmamalı, yine de, durma kasisin yanında, bin hadi yine, üşüme.

Pek gidilecek yerimiz yoktur aslında, Gençlik Parkı'nın çocukluk aşklarımızı küçücük renkli balıklara çeviren uçsuz bucaksız denizi, köyümüzün çeşmesidir İstanbullu yırtık akranlarımıza, çektiğimiz kürekler taşrada tarlada ırgatların elindekiler, o kadar cahiliz, o kadar görmemiş. Yoğurt yemeye Kanlıca'mız, huzur almaya Kalamış'ımız yoktur, boğazımızdan sürekli akan çay, Boğaz'daki gibi fiyakalı değildir, kardeşi simidimizin lezzeti fakat, öylesine eşsizdir, vapurdan atamayız martılara, yarısını böleriz sadece, sadece kendi martımıza! İki üç çamlıktan başka seçeneğimiz, Eymir, Mogan göllerimiz, bir iki barajımız, göletimiz; Kurtboğazı, Çubuk, turşusu ile şöhreti, onu da bilen, senle ben.

Pek numaramız yoktur aslında, ama olanı birçok anımızı yemyeşil ağaçlar gibi dikmiş bozkırın ortasına, yüzümüzü ekşiten her şey o turşunun suyunda saklı yani, Sakarya'da, tatlı günlerimiz Ayaş'ın dutunda, ayaş gibi içmek isteyip korkudan yarılayamadığımız her büyük şarap kadehinin içinde dört ayrı Kalecik Karası, Beypazarı kurusu, yıllarca ağzımı kuruttu annemin, benim gözlerimi; Ankara Keçisi gibi inatla ağlıyorum hala!

Baş şehrimize hoş geldiniz, ne olur biraz kalın, görün, tanıyın, nasıl olsa gideceksiniz... Sonra bana anlatın; başka yolu yok muydu gerçekten, çocuktum elbet, çocukluk mu ettim, ne çok sevdim, ben, neden gittim...?

BALKON KONUŞMALARINI İLE DEMOKRASİYİ GELİŞTİRMEK!

Celal MUSAOĞLU

Türkiye, tarihinin belki de en ilginç seçimlerinden birine sahne oluyor. Gerek tarz açısından, gerekse kullanılan argümanlar ve bu argümanların elde edilmiş ve kullanılmış yöntemleri açısından sıkça tanık olmadığımız bir süreçten geçiyoruz. Projesiz denemelerin “proje yağmuru”, temel özgürlükler yok sayılarak elde edilen belgelerin hukuksuz ve ahlaksız bir biçimde kullanılması, ahlak abidesi geçinenlerin ahlaki sefaletleri(!), ileri demokrasi havarisi geçinenlerin demokrasi cahillikleri her gün gözlerimizin önünde orta oyununu aratmayacak bir gariplikte cereyan ediyor.

Bütün bunları üzerine bir de ikinci balkon konuşması muhabbetidir gidiyor. Neymiş efendim kerametinden sual edilemeyen Başbakan bugün böyle konuşuyor ama bu seçim ortamı gereği, siz seçim sonrası balkon konuşmasına bakın orada başka bir şey yapacak. Kürt sorununa ilişkin önemli açıklamalar yapacak ve açılım süreci hızla gerçekleşecek. Şaşkınlık elde değil. “Bugün Kürt sorunu yok; Kürt vatandaşlarımızın sorunları var” diyen bir Başbakan 13 Haziran sabahı kalkacak Kürt sorunu bu ülkenin en önemli sorunudur diyecek ve çözüm üretecek. Başbakan bu tarz söylentiler yayıp Kürt vatandaşlarımızı el altından kazanacağını düşünebilir de Kürt politikacıların bunları ciddiye alıp televizyonlarda dillendirmeleri gerçekten bir tuhaf. Hani insan “kulaklarımla duysam inanmam” der ya, bu böyle bir durum.

Bugün inkar ettiğinizi yarın kabul ettiğinizi varsaysak bile inandırıcı olmaktan uzak olabilirsiniz. Kaldı ki gerek 2007 seçimlerinden gerekse 12 Eylül referandumundan sonraki süreçler gösteriyor ki iktidar bu konularda da samimiyetsiz. İktidarın temel politikası Kürt Sorunu'nun çözümünde tarafları yok saymak, hatta bu tarafları imha ederek kendince belirlediği çözüm modelini (bu modelde Kürt Siyasi hareketleri bulunmuyor) ülkeye dayatmaktan ibarettir. Seçim sürecinde binlerce Kürt siyasetçisini sorgusuz sualsiz zindanlara atarak Kürt sorununun çözümüne katkıda bulunduğunu sanmak, en hafif deyişim ile aymazlık olsa gerek. Ülkenin bir bölümünden biraz daha fazla oy alacağım diye bu saldırganlık hoş görülemez. Yıllarca gidemiyorlar diye eleştirilen muhalefet bölgeye gittiğinde bu kez de niye bayrak yok diye vatan hainliği vurgusu ile saldırmak politika olmasa gerek. Bu politika ise bunun bir bedelinin olması gerek.

Herkesin dilinde bir anayasadır gidiyor. Ama nasıl bir anayasa bu belli değil. Bunları özellikle Başbakan halktan sır gibi saklıyor. Genel anayasa ilkeleri ana muhalefet tarafından kabaca açıklanmış ama iktidar partisi henüz nasıl bir anayasa istediğine dair hemen hiçbir açıklama yapmamış durumda. Alınan oy oranına göre belki de başkanlık sistemine geçişi sağlayacak bir anayasa süreci bekliyor bizi. Bunu şu anda bilemiyoruz. Seçmenin önemli bir bölümü nasıl bir anayasa sorusunun cevabına göre oyunu verecekken bugün bu şansları ellerinden alınıyor.

Bundan yıllarca önce programlarında ve 2007 seçim bildirgelerinde “Avrupa Konseyi Yerel Yönetimler Özerklik Şartı”na atıfta bulunan iktidar partisi bugün aynı vurguyu ana muhalefet yapınca onu nerede ise vatan haini ilan ediyor. Yazılıp çizilen, belgelendirilen konular bile vatandaşla dalga geçilir şekilde yok sayılıyor. Yani şu meşhur “dün dündür...” tekerlemesinde olduğu gibi. Özerklik şartındaki çekincelerin kaldırılması sorunun çözümünde ne kadar yol aldırır bu bile tartışılması gereken bir konu iken “özerklik” telaffuz edildi diye siyasi muhataplarını bölücülükle suçlamak tam da R.T.Erdoğan tarzı bir politika yapma tarzı. Başbakan bu tarzı ile hepimizi aptal yerine koymuyor ise balık hafızalı olduğumuzu düşünüyorum olmalı.

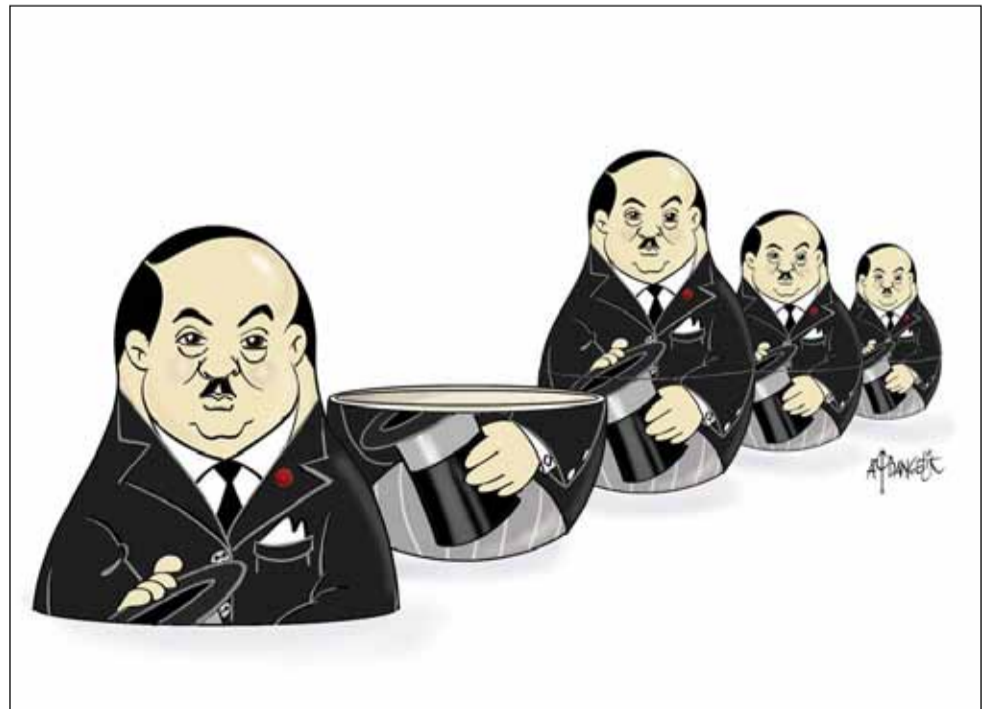
Bu siyasal ortam önümüzdeki süreci sıkıntılı ve belirsiz hale getiriyor. Mevcut iktidarın demokrasi ile ilgili söylemlerinde bu derece geriye düşmesi iktidarlarının süresini kısaltıyor belki ama Kürt sorununun çözümünü de uzatmaktan ya da çözümsüz yapmaktan başkaca bir şey hizmet etmiyor.

Türkiye'nin demokrasi sorunu yalnızca Kürt sorunundan ibaret değil elbette. Gazetecilerin yayınlanmamış kitaplarından ötürü suçlanması genel olarak basın özgürlüğüne yönelik saldırılar, gençlik eylemlerinde kullanılan şiddet ve tutuklamalar, Tekirdağ F tipi başta olmak üzere cezaevlerindeki işkenceler devam ediyor. Bir de oğlum nedeni ile kişisel olarak beni de ilgilendiren YGS de yaşanan zulüm ve bunun karşısında iktidarın, Cumhurbaşkanı'nın, Meclis Başkanı'nın, soruşturma makamlarının takındıkları hukuksuz tutumlar, kanunsuzluğu yok sayma girişimleri yakıcı sorunlar olarak önümüzde duruyorlar maalesef. Bu konulara ilişkin söylemler seçim sürecinin belirleyicisi olmalı, ama nasıl?

Kasetleri seçim süreçlerinin temel argümanı haline getirerek siyasi mücadeleyi bir tür orta oyununa çevirmek mutlaka birilerinin işine yarıyordur ama bunlar bizler değiliz.

Halkımız bu orta oyunundan bir ders çıkartıp sandıkta bizleri yanıltacak, büyük bir sürpriz yaşatacak. (mı acaba?!).

celalmusaoglu@kokyayincilik.com.tr

GÜL KAHVE, SABANCI'YA KARŞI: "KAHVE BİZİM İŞİMİZ. HERKES KENDİ İŞİNİ YAPSIN!"

Hükümet Caddesi'nde Ruşen Pastanesi'ni sağınıza alıp devam edin. Biraz ilerde sağda Eti Sokağı'nın köşesindeki dükkanın küçük tabelasında şöyle yazar: "Ankara'nın En Eski Kuru Kahvecisi Kuruluş: İstanbul 1890 - Ankara 1922"

Bu tabela ve dükkanın önünden geçenleri esir alan taze çekilmiş kahve kokusu Gül Kahve'nin bugünkü sahibi Ahmet İncegöl'le ilk tanışmamız için yeterli bir sebepti. Ama bu kadarla kalmadığını öğrenmemiz uzun sürmedi. Karşımızda Cumhuriyet'in kuruluşundan bu yana Ankara'nın öyküsüne tanıklık eden bir aile ve o ailenin sürdürdüğü köklü bir işletme var. Tavsiyemiz bu sohbeti okumaya başlamadan önce Ahmet İncegöl'ün tarifine uygun şekilde yapacağınız Türk kahvenizi de alıp rahat bir koltuğa kurulum.

Gülkahve, kurukahve satıyor. Hacıbayram Meydanı'na çok yakın bir yerde, tam dirsekte. Küçük bir dükkan. Etraf kahve kokusu içinde ve makine durmaksızın, gürültüyle kahve çekiyor. Has Garanti markalı kırmızı makine durmaksızın çalışıyor. Bir kahve kavurma makinesi kahveyi kavuruyor, bir tanesi öğütüyor. "Usulüyle yaptığın zaman güzel olur, usule aykırı yaptığında o kadar güzel olmaz" diyor Ahmet İncegöl.

Raflarda sigaralar, neskafer ve çaylar- bisküviler, sakızlar, kağıt mendil, çakmak, su ve meşrubat türü şeyler. Bazı levhalar asılı raflarda: "kahve koyu 30.00, kahve orta 25.00 TL" ya da "Kahve Bizim İşimiz. Herkes Kendi İşini Yapsın." Bunu, Sabancı kahve işine girdiğinde, ona karşı yazmış. "Kendi işimizi korumak için" diyor ve "bu kahve sanata dayanan ve severek isteyecek yapılırsa güzel olan bir iş" diye ekliyor. Kurukahveciliğin öyle fabrika işi gibi yapılmasını ve süpermarketlerde satılmasını hiç doğru bulmuyor usta...

"Yakınsan yine gel, 250 gr vereyim. Tekrar gelince, taze al" Yağmurlu bir cuma sabahı ve dükkanın dışına duman duman kahve kokuları taşıyor. Yaşlıca bir kadın giriyor içeriye. Yarım kilo kahve istiyor. "Ankara içinde misin?" diye soruyor Ahmet Usta ve "yakınsan yine gel, 250 gr vereyim. Tekrar gelince, taze al" diye ekliyor. Kadın üsteliyor ve kahveyi yarım kilo alıyor. Sanki gönlü razı değil ustanın, bayatlayabilecek ve kokusunu lezzetini kaybedecek bir kahveyi satmaya...

Ahmet İncegöl 6 yaşından bu yana Ulus'un bu yakasında. Sakin ve sade bir insan... Kentin bu bölümünün on yıllardır gözlemcisi. Onunla konuşmak kentin nadir kalmış bir özelliğiyle karşılaşmak gibi...

"Annesi dilenci, babası işsiz. Otelde kalıyorlar."

Minicik bir kol tezgaha bozuk paralar uzatıyor. Boyu yetişmiyor. Gözleri çok iri, kirpikleri çok sık ve uzun, 3-4 yaşında bir çocuk. Hiç bir şey demeden çukolata istiyor. Usta zaten biliyor onun ne istediğini. Nasıl güzel gözlü ve ne ıslak saçlı bir çocuk... "Annesi dilenci, babası işsiz. Otelde kalıyorlar. Hatay-Osmaniye tarafından geliyor çoğunluk bunlar. Benim tanıdığım 30 senelik dilenciler var. Çoğunluk bu işi meslek edinmiş."

"Elim değmeyen kahveye adımı koyamam"

Gelenlerin çoğu sigara alıyor ve neredeyse hepsi içeriye "Ahmet Abi" diye giriyor. Gülkahve'ye AVM'lerde yer vermeyi teklif etmişler. Kabul etmemiş. "Elim değmeyen kahveye adımı koyamam" diyor. Sadece bir kaç tane küçük süpermarkete, paketli ürünlerini veriyor. Onun dışında tek satış yeri, Hacıbayram yokuşundaki bu dükkan.

HACI BAYRAM HAKKINDA...

Hacıbayram camisi ve türbe ve meydan, her zaman kalabalıktır. Cuma günleri elbette farklı olur. Bu meydan, neredeyse her çeşit insanın, kadınların ve erkeklerin, çocukların, yaşlı ve gençlerin, bütün Ankaralıların ortak mekanıdır. Kentin güneyinde oturanlar Ulus merkezini pek kullanmaz olabilirler ama Hacıbayram, yine de bütün hemşeriler tarafından ziyaret edilir.

"İnsanların başı darda kalınca Allahı daha çok hatırlar".

Gelip Hacıbayram'ın yüzü suyu hürmetine Allaha dua ediyorlar. Baş sıkışan gelip dua ediyor. Dilekleri olursa gelip şeker dağıtırlar. Bu nedene buraya geliyorlar. Önce dilekte bulunmaya geliyorlar, sonra dileğin olunca" diyor Ahmet İncegöl. Daha çok kimler geliyor? "İhtiyar kesimi. Otobüsler bedava olunca gelip namazını kılıyor veya dışarıdan bir akrabası gelince, onu gezdiriyor." Biraz önce gelen, zor taşıyabildikleri naylon poşetlerin her birinde 6-7 büyük boy ekmek olan bir kadın grubu, kesmeşeker almıştı. Adak için türbeye gidiyorlardı ve hepsinin başı açıktı; saçları farklı renklerdeydi. Adak için ilk defa geldikleri, hemen anlaşılıyordu.

Yenilenen yerler, "düzgünleştirilmiş, kalıplanmış ve kremalı pastadan evler" gibi olmuş.

Hacıbayram'ın bulunduğu tepenin çevresi büyük bir yıkım içinde. Bütün eski doku, kerpiç binalar, salaş dükkanlar, hepsi yıkılıyor. Her geldiğinizde, tepenin eteklerinden birkaç binanın daha yok olduğunu görüyorsunuz. Burası, tam tanımla "temizleniyor". Yıkımın yanı sıra "güzelleştirme" de var. Meydanın kuzeyine cephesi olan evler yenileniyor; bazılarını tamamen yıkıp yeniden yapılıyor, bazılarının taşıyıcı yapısı, cephesi korunuyor ve geri kalan kısımları yenileniyor. Kuzeydeki dükkanların meydana bakan cepheleri dükkana dönüştürülmüş. Dini veya hediyelik eşya satılıyor. Yenilenen yerler, dikkat çekecek derecede "düzgünleştirilmiş, kalıplanmış ve kremalı pastadan evler" gibi olmuş.

Bazılarının inşaatı sürüyor. Bazıları tamamlanmış ve din derneklerine, sivil toplum örgütlerine verilmiş. Buralar hala inşaat alanı sayıldığı için, girmek yasak. Hatta nedendir bilinmez, fotoğraf çekmek bile yasak. Her yerde, her binanın önünde, ara sokaklarda bile onlarca turuncu gömleklilik güvenlik görevlisi var.

"Çoğunluk Ankara dışına doğru taşı. ... Şimdi seramik küvet istiyorlar."

Yıkılıp gitmiş konut dokusunun ortasında İsmetpaşa İlkokulu kalmış; boşlukta tek başına bir ev yamaçta... "Aileler oturuyor du çevrede. Eskiden belli bir mal varlığı olan elit tabaka oturuyordu. Orada büyük bir aile nüfusu vardı. Çoğunluk Ankara dışına doğru taşı. Binaların eski olması ve insanların yaşama seviyesinin yükselmesi... Şimdi seramik küvet istiyorlar" diye açıklıyor Ahmet Usta.

Şimdi mal sahibi geliyor, evine sahip çıkacak. Kira alamadığı gibi, canının zor kurtarıyor.

"Bu gidiş çevreyi olumsuz etkiledi. Onlar gidince alt tabaka, geliri daha düşük olanlar geldi, kalite düştü, onların kültürü hakim olmaya başladı. Hacıbayram'da içki içene karışan da olmazdı, camiye gidene de "niye gidiyorsun" diyen olmazdı. Kalite giderek düşüyor. Şimdi mal sahibi geliyor, evine sahip çıkacak. Kira alamadığı gibi, canının zor kurtarıyor. Çoğu sattı. Biraz bekleyen de, politikayla elinden alındı."

KAHVE TARİFİ

Türk kahvesini güzel ve köpüklü yapmanın bir kaç önemli şartı var. Birincisi kahveniz mutlaka taze, ince çekilmiş ve kuru olmalı. Kahvenizi kahveciden azar azar alın. Bittikçe yeniden alırsınız. Suyunuz da soğuk olmalı. En önemli nokta ise kahveyi, suyunu ve isteğe göre şekerini ocağın üzerine koymadan önce karıştırmalısınız. Ocağın üzerine konduktan sonra karıştırılan kahvenin köpüğü az olur. Kısık ateşe koyduğunuz kahvenizin üzerinde biriken köpüğü fincana aktarın ve bir taşım kaynadıktan sonra kahvenizi servis edebilirsiniz.

Ulucanlar Belgeselinde “Operasyon” Protestosu

TMMOB Mimarlar Odası Ankara Şubesi'nce hazırlanan, Ulucanlar Cezaevi'nin Cumhuriyet tarihi içindeki yerini ve son dönemde yaşadığı dönüşümü anlatan “Büyük Yüzleşme: Ulucanlar Cezaevi” adlı belgesel filmin galasında gergin anlar yaşandı. 1999 yılında Ulucanlar Cezaevi'ne düzenlenen ve 10 hükümlünün hayatını kaybettiği operasyonda yaşamını yitirenlerin yakınları, dönemin Başbakanı Bülent Ecevit'in eşi Rahşan Ecevit'i protesto etti. 1968 kuşağının devrimci öğrenci liderleri Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın Ulucanlar Cezaevi'nde idam edilmesinin 39'uncu yıldönümünde, “Büyük Yüzleşme: Ulucanlar Cezaevi” isimli belgeselin gala gösterimi yapıldı. Galaya eski Başbakan Bülent Ecevit'in eşi Rahşan Ecevit, Çankaya Belediye Başkanı Bülent Tanık, İnsan Hakları Derneği Genel Başkanı Öztürk Türkdoğan, Türkiye İnsan Hakları Vakfı Genel Sekreteri Metin Bakkalıcı ile cezaevine düzenlenen operasyonlarda hayatını kaybedenlerin yakınları da katıldı.

“Ecevit Devrimci Değil”
Gösterimden önce yapılan açılış konuşmasında, Bülent Ecevit'in Ulucanlar'da tutuklu kalmış bazı “devrimci”lerin isimleriyle beraber anılması ve eşi Rahşan Ecevit'in belgeseli izlemek için salonda bulunması, tepkilere neden oldu. 1999 yılında Ulucanlar Cezaevi'ne düzenlenen operasyonda yaşamını yitirenlerin yakınları, operasyon emrinin

dönemin başbakanı Ecevit tarafından verildiğini hatırlatarak, Ecevit'in “devrimci” olamayacağını söyledi. Ecevit isminin “devrimciler listesi”nde yer almasını, hayatını kaybedenlere yapılmış bir saygısızlık olarak nitelendiren yakınlar, “Celladın ismi devrimci olamaz”, “Katiller dışarı” diye sloganlar attı.

“Beni Burada Öldürebilirler”
Ecevit'in salonu terk etmesini isteyen protestocular, belgesel gösterimine son verilmemesi ve Ecevit'in salondan ayrılması üzerine sahneyi işgal etti. Ecevit, protestoculara yanıt vermemeyi tercih ederken Çankaya Belediye Başkanı Bülent Tanık, TMMOB Mimarlar Odası Ankara Şube Başkanı Fatih Söyler ve Ecevit'in korumaları, Ecevit'i salondan ayrılması için ikna etmeye çalıştı. Ecevit kendisini ikna etmeye çalışan korumasına, “Ben bir şey yapmadım. Eğer salondan çıkarsam, onların söylediklerini kabullenmiş olurum. Suçluymuşum gibi olur. Onlar istiyorlarsa gelip beni burada öldürebilirler” dedi. Protestolar belgeselin gösterimi boyunca sürdü. Belgeselin sonuna kadar salondan ayrılmayan Rahşan Ecevit belgeselin son bulmasının ardından protestolar eşliğinde salondan ayrıldı.

“Geleceğinden Haberim Yoktu”
TMMOB Başkanı Söyler, şöyle konuştu: “Böyle bir protestoyu asla beklemiyorduk. Bizim bütün derdimiz eziyetlerin, işkencelerin

yaşandığı, siyasi bir kimliği olan Ulucanlar cezaevi ile ilgili bir belgesel hazırlamaktı. Ulucanlar, Deniz Gezmişlerin idam edildiği mekan. O nedenle bu gala için onların ölüm yıldönümünü seçtik. Rahşan Hanım'ın geceye katılacağını ben Mimarlar Odası Ankara Şube Başkanı olarak bilmiyordum. Ancak, belgesel hazırlanırken Rahşan Hanım'dan bazı fotoğraflar ve belgeler temin edilmiş. Bu esnada kendisi galada bulunmak istediğini dile getirmiş. Sonuç olarak, bu belgeseli izlemek onun da hakkı. Gösterilen tepki tamamen sürpriz oldu. Herkesin protesto hakkı var ama bunun medeni sınırları olmalıdır. Ne yazık ki bugün böyle olmadı.”

Olaylı gösterimin ardından Mimarlar Odası Ankara Şubesi Yönetim Kurulu bir basın açıklaması yayınladı. Açıklamada Rahşan Ecevit'in yaşadığı protesto ile ilgili olarak “yüzleşme kolay değildir; tek taraflı yapılamaz, tarih çarpıtılamaz. Katliamların ve idamların sorumluluğunu taşıyanlarla her alanda yüzleşmek, yaptıklarını izlerken, yüzlerindeki ifadeyi, gözlerimizin içerisine bakamayışlarını görmek, utançlarına tanıklık etmek, yüzleşme sürecinin bir parçasıdır” denildi. Açıklamanın devamında protestoların anlaşılabilir olduğu ancak “hiç kimsenin eleştirisi sınırlarını aşarak, bu zorlu süreçte harcanan çabaları görmezden gelmeye, emekle ortaya çıkartılmış bir ürünün izlenmesini engellemeye, etkinliği bloke etmeye hakkı olmadığı” vurgulandı.

POLİTİK ANKARA

Yaşar SEYMAN

Yıllar önce politika kentlerin sokaklarından, bulvarlarından, meydanlarından taşardı. İletişim devrimi sonrası tüm dünya kentlerinde olduğu gibi Ankara'da da politika yapma mekânları, alanları değişti. Ankara'da politika dış mekânlardan iç mekânlara taşınır oldu. Çünkü kitlelere ulaşma yöntemi değişti. Artık siyaset insanlara dokunarak değil televizyon, internet ve gazetelerle oluyor. O nedenle politika sokaklardan çekilmiş görünüyor. Bu görünüme karşın Ankara ülkenin politik başkenti olduğu için hak aramaların da merkezi olma konumunu sürdürüyor.

ANKARA'YA KOŞMAK...

“Ankara, Ankara güzel Ankara,
Seni görmek ister her bahtı kara.
Senden yardım umar her düşen dara
Yetersin onlara güzel Ankara.”

Bu sözün son dizesinde söylenen ‘yetersin’ sözünü yetmezsin yine de sana koşarlar diye değiştirmek daha gerçekçi olur. Yetmese de ülkenin her yerinden Ankara'ya koşulur.

Bireysel ya da kitlesel olarak insanların aklına ilk koşacakları kent olarak Ankara gelir. Hatta sorunların çözümü konusunda Ankara dertlilerin aklından hiç çıkmaz.

En son katıldığım ‘HES’lere karşı yapılan mitingde gördüğüm gerçek siyasi partiler alanları dolduran sivil toplum örgütleri ile buluşup aynı havayı solumuyor. Siyasi partiler sivil toplum örgütleri ile kurumsal ilişkiyi başaramıyor. Liderler güçleri elinden gidecek diye STK'larla kurumsal ilişki kurmak istemiyor daha doğru. Yoksa Ankara'da çevreci bu kadar az sayıda olur mu?

Politikanın okulu olan siyasi partiler, politikayı besleyen kanallara sahip sivil toplum örgütleri ile buluşamıyor ki, sokakla, meydanla buluşsun.

Bizler 70'li yıllarda Ankara'nın en büyük gecekondu semti Altındağ'da parti başkanları, milletvekilleri ile tartışma şansını yakalamış gençlerdik. Şimdi gençler sevindikleri, oy verecekleri parti başkanlarını televizyonlarda izliyor, gazetelerde okuyor. Bu uzaklık bizdeki gibi liderlere karşı tutkulu bir sevgi yaratamıyor.

Partiler yeni iletişim alanları ile daha geniş kitlelere ulaşmanın yollarını seçiyorlar. Görsel ve yazılı iletişim alanlarına bir de sosyal medyayı ekleyerek politika yapmanın kolaycılığındalar. Oysa politika dokunarak yapılırsa gücü de o kadar etkili olur.

ANKARA'NIN EMEK MEYDANI

Bu yazımda size bir müjde vereceğim. Yakın bir tarihte Ankara'nın yeni bir ‘Emek Meydanı’ olacak ve basın açıklamaları bu meydana gerçekleşecek. Bu meydana emek veren Ankaralılar; yapımı süren bu heykelin dikilişi ile o soylu direnişi anımsayacaklar ve Ankara politik kent olma özelliğini pekiştirecek.

Eski Türk – İş başkanlarından Seyfi Demirsoy'un “Ankara'da Türk – İş var.” sözü kentin belleğine kazınacak, belki de tarihine yazılacak...

ANKARA POLİTİKANIN KALBI...

Ankara ne kadar politikaya kapatılırsa kapatılsın politik bir kent olma gerçeğini sürdürüyor. Son seçimde politika karanlık odalara çekiliyor. Karanlık odalar, kutular, oyunlar politikanın aydınlık yüzünü de karartmaya çalışıyor. Politikanın eril yüzü yok ediliyor. Ankara'nın sokaklarından, bulvarlarından, meydanlarında kayan politika karanlık odalara sığmıyor. Ankara tüm karanlık oyunlara karşın yine de politik kent olma özelliğini cafelerde, kahvelerde, pastanelerde, lokantalarda, örgütlerde, üniversitelerde koruyor ve politika soluyor.

yasarseyman@gmail.com

politikankara

Geriye sadece tek bir gaye kaldı, tarihin başlangıcından beri politikanın var oluşunu belirleyen en kadim gaye: zorbalığa karşı özgürlük.

Hannah Arendt

Görsel: Batur Gökçeer

Editör: Onur Mat - Akın Atauz

Katkıda Bulunanlar: Akın Atauz, Ali M. Demirel, Alper Şen, Ayşe Uslu, Batur Gökçeer, Enver Arcak, Ethemcan Turhan, Umut Güner, Selçuk Balamir, Tanju Gündüzalp, Cemre Kutluay, Lara Aysal, Gökçen Ergüven, Umut Şumnu, Marco Cops, Jerome Symons.

Politika Nedir, Nerede Yapılır?

"...Güzel Ankara, senden yardım umar her düşen dara..." demişler de, politik bir çıkarı olmayacaksa, bahtı kara olanlar neden görmek istesin güzel Ankara'yı? Politika bir çıkar dağıtım ilişkisi midir? Biz öyle bakmayalım.

Politika! Nerede yapılıyor bu politika? Parlamentoda mı? Politik partilerde mi? Şu anki halleriyle hiç öyle görünmüyor. Buralarda yapılan politika denir mi? Parti başkanlarının tek seçiciliğinde belirlenen hiyerarşik ve otoriter yapılarda, parti başkanından kurtulmak için sadece kaset yapma yolunun açık olduğu bu örgütlenmede politika yapılabilir mi? Oralarda yapılan ancak emre itaat, sinir gerilimine dayanım pratiği, parmakları topluca kaldırma ve indirme jimnastiği denilir belki...

Ama bu bizi neden ilgilendirsin? Bizi ilgilendirse ilgilendirse, politikanın gerçekten yapıldığı yerler ilgilendirir. Nereleri olabilir buralar? Nerede arayacağız ve bulacağız siyaseti? Ankara'da siyaset nerede? Politik olan nerede? Sokakta mı? Şu çalan Bandista şarkısında mı yoksa? Evde mi? Evin içi politik bir alan mı? Meslek odalarında mı, esnaf, ticaret, sanayi odalarında mı? STK'lar ya da derneklerde mi yoksa? Henüz örgütlenememiş bir insiyatif grubunda mı? Siyasi partilerde olabilir mi? Olmadığına inanıyoruz ama yine de, bazılarında, acaba? Belki de bizim mahallenin muhtarlığında mı? Apartman veya sitenin yönetiminde? Belki öğrenci hareketlerinde, "öğrenci kolektifinde"? Üniversitelerin senatosunda? Hayır, hiç öyle görünmüyor.

Parlamento genel kurulunda değil ama belki, komisyonlarında mı? Hastane yönetimi politika yapar mı? Sağlık politikasını uygularken politika yapmak mümkün mü? Genelkurmay'da politika mı yapılıyor, plan mı? Karakollarda ne yapılıyor? "erkektir; döver de sever de" diyerek evine yollanan kadınlar bir politikanın mı kurbanı? Mahkemeler? Mahkeme hakimleri, yüksek hakimler ne tür bir politika yapıyorlar ve hangi politikayı uyguluyorlar? Hangi sanatçıların sergileri açılıyor? Hangi filmler oynuyor sinemalarda? Hangi oyunlar sahneleniyor? Bir politikaya göre mi yapılıyor bu seçimler? Meyhaneler sokağının bir politikası ve bu sokağa girmeye cesaret eden kadınlara yönelik olarak erkek saldırganlığının bir politikası var mıdır? (yoksa şiddet sadece bir gelenek veya içgüdü arkasına mı saklanır?)

Ankara için, politikanın yapıldığı yer kesin "merkez"dir. Politika merkezde yapılıyordur. Ama biz o politikayı göremiyoruz. Belki de "ayaktakımı" arasında yapılan politikayı aradığımız için göremiyoruzdur.

Konut politikası? Gecekondu politikası? Toplukonut politikası? Yağmur sularının, kanalizasyonun, sanitasyonun politikası? Çöpleri biriktirmenin, ayrıştırmanın ve toplamanın, çöpleri ayrıştırırken insan onurunu hiçe saymanın bir politikaya dayandığını düşünemez miyiz? Tüketimin bir politikası vardır mutlaka. AVM'lerin her birine özgü bir politika ya da müşterilerin AVM'lerden alışveriş politikası? Belediye otobüslerini çok beklemenin bir politikası? Otobüs durağı sıklığı, otobüs güzergahı politikası? Toplu taşıma politikası ve raylı sistemler politikası? İşe otomobile gitme politikası? Otomobillerin belediye tarafından özendirilmesi politikası? Stadyumları dolduran insanların politikası, stadyumları doldurma politikası? Sokakların numaralandırılması politikası? Aşkın bir politikası? Ama meydanları doldurmanın bir politikası vardır mutlaka. İsyanın bir politikası var mıdır? Fırlatılacak molotof kokteyllerinin hedeflerinin politikası? Direnişin bir politikası?

Düşündükçe insan, "ne çok politika varmış bu yaşamda?" diyor. Bütün bunlar birer "politika" olabilir elbet. Ama acaba bütün bunlardan daha çok, siyasi ilişkilerin demokratikleşmesi midir acaba politika? Bu neyin politikası olsa ki? Kim yapacak bu politikayı? Demokrasi istediğimiz her yerde midir politika? Siyaset, insanlar arası eşitliği istediğimiz her yerde mi? Özgürlüğü istemek mi siyaset? Barışı istemek midir siyaset?

Nerede arayacağız peki özgürlüğü, eşitliği ve barışı? Ankara'da siyaset yapılan yeri nasıl bulacağız? Nasıl bulacağız Ankara'nın siyaset yapma biçimini, siyaset tarzını, Ankara'nın merkezini? İşte bunu arıyoruz.

Ankara'nın Devrim'i

Ethemcan TURHAN

"Devrim vaktiyle bir ihtimaldi ve çok güzeldi"
Murat Uyurkulak - Tol

Kentlerin bellekleri, gelenekleri var. Ne kadar ezilirse ezilsin, gözardı edilmeye çalışılırsa çalışılın toplumsal hafızalarının bir ucundan yırttı mı bir kez bu geleneğin umudu, onu dizginlemek zordur artık. Ankara'nın, Tanıl Bora'nın deyimiyle "Büyük Çankırı Projesi'ne" dönüştürülmeye çalışılan yüzünün; o 3 Ankara'dan en sol, en genç, en öğrenci, en muhalif yüzünün umudunu da dizginlemek aynı şekilde zordur o vakit.

Ankara'yı öğrenci haliyle, muhalif haliyle diğer şehirlere farklı kılan bir özelliği var. O da Türkiye'de -daha çok vaktiyle demek daha doğru sanırım- bir fikirle eş tutulan bir kuruma, bir parçaya, bir üniversiteye sahip oluşu. Ankara'nın devrimle özdeş bir ODTÜ'sü, ODTÜ'nün de devrimle özdeş bir tarihi var. İdeolojilerin yok olduğu, tarihin sonuna geldiğimizi söyleyenlere inat bugün hala ısrarla Ankara'nın bir yerlerinde yılda bir kez de olsa, bir inada, devrime çağırarak yürüyen gençler varsa Badiou'nun Komünist Hipotezi için de umut var demektir öyleyse. Bu geleneğin sürdüğü, ODTÜ'nün yürüdüğü bir yağmurlu baharı daha geride bırakırken aklıma düşen Beckett'ten bir dize: "Yine dene, yine yenil, daha iyi yenil..."

Eğri oturalım doğru konuşalım: özgür, eşit, adil ve "yarin yanağından gayri herşeyde hep beraber" diyebilecek bir sokak siyasetinin imkanları benim gibi 90'ların başında çocuk olmuşlar için çok umut verici değildi. Serbest piyasanın serbest çığılları, yeni sağın sokakta artan muhafazakarlığı ve devrim fikrinin tarihe ait mitolojik bir hikaye olduğu görüşünün baskın olduğu sokaklarda geçen bu dönemin inişleriyle çıkışlarıyla günümüzde de derinleşerek devam ettiğini söylemek yanlış olmaz sanırsam. Bütün bu hegemoninin orta yerinde, bozkırın orta yerinde hala her yıl (inanıp inanmadıklarından bağımsız olarak) bir grup gencin, Ankara'nın tarihine selam çakar şekilde, değişen ve dönüşen muhalefet biçimleriyle bir idea'nın peşinden gitmesi bence Ankara'yı Ankara yapan mühim noktalardan bir tanesidir.

Öyleyse devrim bizler için bir gerçekten öte sürekli denenmesi gereken bir hipotez. Denenmesi ve gerekiyorsa uğruna yenilimesi gereken bir hedef. Sürekli ve devamlı yürünecek, kendimize sorular sorarak yürüyeceğimiz bir yol Ankara'da devrim. Zizek'in alıntılıdığı şekilde Alain Badiou bu "Komünist Hipotez" i terketmeyin diyor ve ekliyor: "Bu hipotezi terk ettiğimiz anda artık kolektif eylem alanında herhangi bir şey yapmamıza değmez. Bir filozofa tarihsel ve siyasal oluştaki hiçbir şey komünizmin ufuk çizgisi ya da bu idea olmaksızın ilginç gelmez. Bununla birlikte idea'ya ve hipotezin varoluşuna bağlanmak, onun mülk ve devlete odaklanmış ilk gösteriliş biçiminin olduğu gibi korunması gerektiği anlamına gelmez. Aslında, bize felsefi bir görev hatta bir sorumluluk olarak yüklenen şey, hipotezin varoluşunun yeni bir kipinin hayat bulmasına yardım etmektir."

Yeni bir kip, yeni bir hayat. Ankara'nın Devrim'inin aradığı bugün bu olmalı muhakkak. Devrim fikri olmadan, topyekün ve birlikte yeni bir hayat, yeni bir Ankara yarat(a)madığımız, bunun için uğraşmadığımız sürece o devrimin de gelmeyeceğini bilmemiz gerekir. Ursula K. LeGuin'in Mülksüzler'deki o muhteşem pasajını hatırlamamız gerekir öyleyse Ankara'nın Devrim'ini düşünürken: "Vermediğiniz şeyi alamazsınız, kendinizi vermeniz gerekir. Devrim'i satın alamazsınız. Devrim'i yapamazsınız. Devrim olabilirsiniz ancak. Devrim ya ruhunuzdadır ya da hiçbir yerde değildir."

Ankara, o genç, muhalif, öğrenci haliyle en güzel geleneğini, devrim fikrini korumaya devam etmeli o halde. Sadece varolan siyasete inat değil, ona rağmen bir imkan ve ihtimal olarak, en şenlikli haliyle o devrim düşüne inanmayı sürdürmeli öyleyse. Ankara'nın en güzel geleneği, en güzel sokak siyaseti ancak böyle devrim olmamızı sağlayacaktır. Bırakın Ankara'nın Devrim'i bizi, şehri, ülkeyi ve gezegeni dönüştürme fırsatını zihinlere bir kez daha eksin. Bahar yağmurdan sonra muhakkak güzel, güneşli günler yaşerecektir.

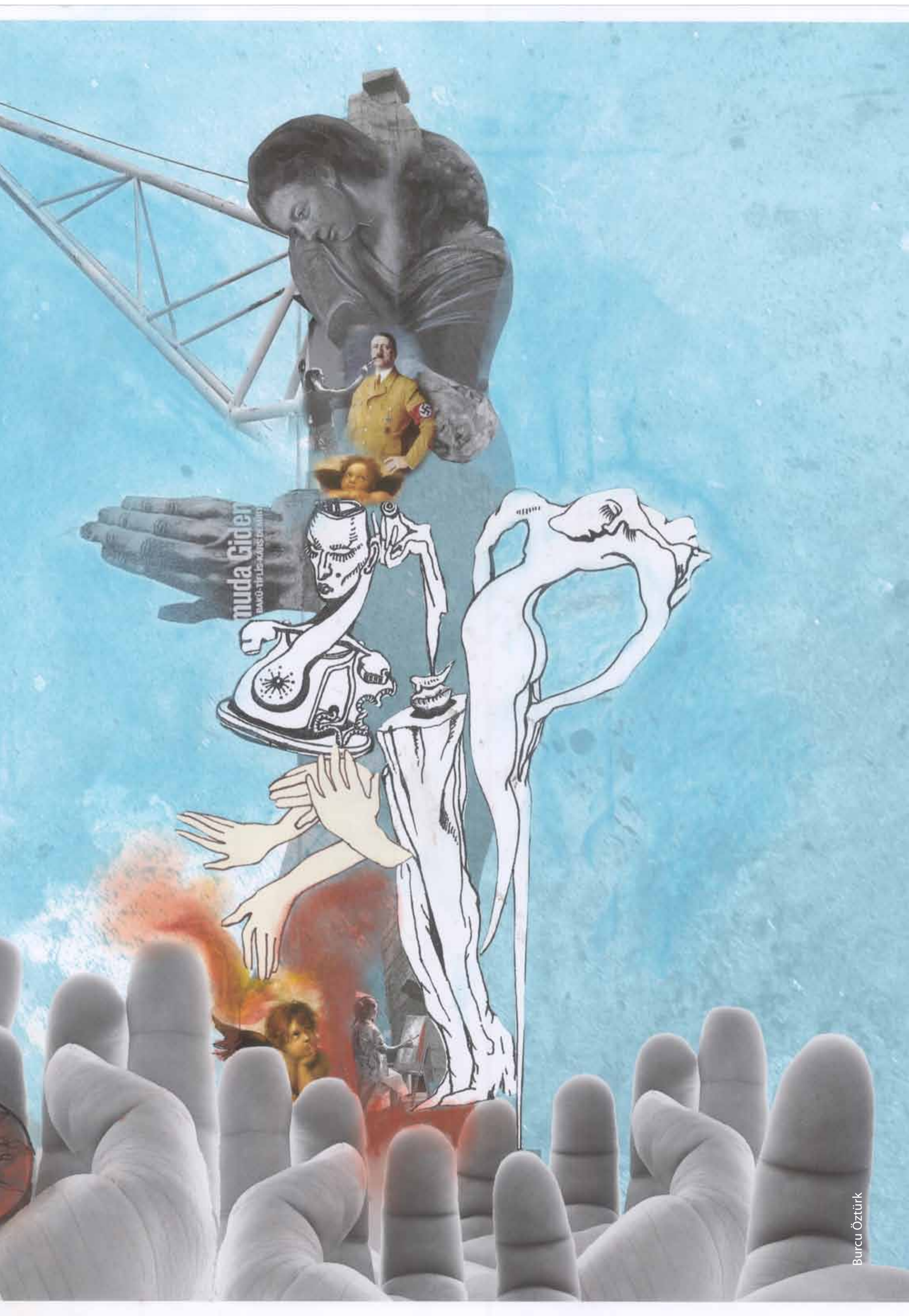

Umuda Giden
BARÜ-TIFLİS-KAĞIZ DEMİR

Umuda Giden Yol
BARÜ-TIFLİS-KAĞIZ DEMİR

Umuda Giden
BARÜ-TIFLİS-KAĞIZ DEMİR

Umuda Giden
BARÜ-TIFLİS-KAĞIZ DEMİR

Sokağın Kalbi Var!

Onur MAT

"Kamusal alan tüm yaşamların özgür ve güvenli bir şekilde buluşabildiği ve kalabalıklığa rağmen herkesin kendi mahremiyetini yaşayabildiği bir yer olarak görülebilir. Aynı zamanda ekonomik ve siyasi çıkarların çatıştığı bir savaş alanıdır da. İçerisinde birbirleriyle kesişen, bazen çatışan bir çok katman vardır. Bu nedenle kamusal mekana sadece serbest ve özgür bir mekan demek yeterli değildir: bu mekan içerisinde kanunların, düzenlerin, tehditlerin, şiddetin oluşturduğu değişken olgular her seferinde bu açık mekanı yeniden kurar".

Sergi Kataloğundan

Dokuz Türkiye'li, yedi Hollanda'lı sanatçı tarafından 20 Mayıs'ta Yüksel, Karanfil ve Konur sokaklarına yayılmış karma bir sokak sergisi açıldı. Sanatçıların geçici yerleştirme çalışmaları 17 Haziran'a kadar görülebilir.

Küratörlüğünü Hollandalı heykel ve video sanatçısı Jerome Symons'un, yardımcı küratörlüğünü Umut Şumnu'nun yaptığı gösterimin adı Jerome'un söyleyebildiği tek Türkçe şarkıdan geliyor: "Benim de Kalbim Var". Proje, sanatı sergi mekanlarından kent mekanlarına doğru genişletmeyi, özel ve kamusal mekan arasındaki kaygan sınırı araştırmayı, sanatı gündelik hayat pratikleri içinde yeniden düşünmeyi, en önemlisi sadece iletişim aracı olmayan ama aynı zamanda bir direniş aracı olarak sanatı yeniden konumlandırmayı amaçlıyor.

Sergi Çankaya Belediyesi'nin katkıları ile gerçekleştiriliyor. Jerome Symons bu durumu yardımcı kadar zorluğu da olduğunu, proje sürecinde pek çok bürokratik engelle takıldıklarını söylüyor. Neyin yapılabilir olduğundan çok imkansız olduğunu dinlediklerini ve bununla mücadele ettiklerini söyleyen küratör, bu mücadelede sonucunda belediye çalışanlarının kamusal alan ile ilgili farkındalıklarını arttırdıklarını, nelerin yapılabileceği hakkında hayal güçlerini zorladıklarını söylüyor. Bu nedenle benzer yeni kamusal projelerin yolunu açtıklarını düşünüyor. Nitekim konuşmamız sırasında sanatçılar bir yandan da, işin teslimi, işin bedeli, vb. maddeleri ile dolu, daha çok müteahhitlere yönelik hazırlanmış formları doldurup imzalıyorlar.

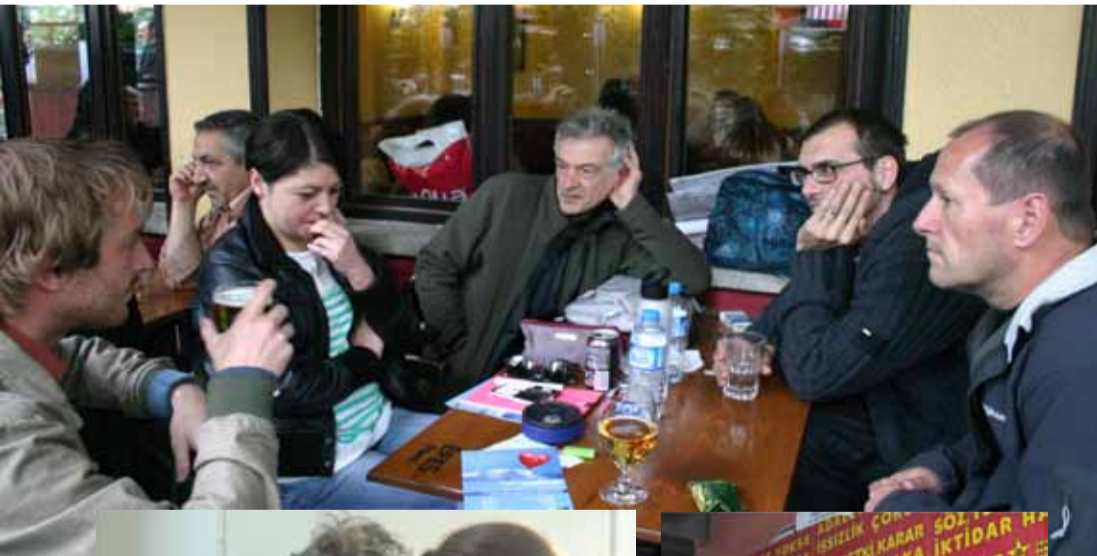
Jerome "Burada kamusal mekan yoktu, bu proje ile oldu" diyor. İnsanların bir yerden bir yere giderken fark etmedikleri alan ve çevrelerindeki insanlar ile ilişki kurmalarını sağlamayı amaçlıyor sanatçılar.

Umut Şumnu, "Benim de Kalbim Var" ile sanata ve mekana dair daha müzakereci, özgürleştirici ve çoğulcu anlayışı yüzeye çıkartmayı amaçladıklarını söylüyor.

"Kamusal alan tüm yaşamların özgür ve güvenli bir şekilde buluşabildiği ve kalabalıklığa rağmen herkesin kendi mahremiyetini yaşayabildiği bir yer olarak görülebilir. Aynı zamanda ekonomik ve siyasi çıkarların çatıştığı bir savaş alanıdır da. İçerisinde birbirleriyle kesişen, bazen çatışan bir çok katman vardır. Bu nedenle kamusal mekana sadece serbest ve özgür bir mekan demek yeterli değildir: bu mekan içerisinde kanunların, düzenlerin, tehditlerin, şiddetin oluşturduğu değişken olgular her seferinde bu açık mekanı yeniden kurar. ...

Kamusal sanat, kamusal alanda sesi / yüzü olmayanların görünür kılınması, herkesin kalbinin sesinin duyulması için önemli bir araçtır "

Sonuç olarak, "Benim de Kalbim Var" başlığı, sanata ve mekana dair daha 'müzakereci', daha 'olumlayıcı', daha 'özgürleştirici' ve daha 'çoğulcu' bir anlayışı yüzeye çıkarma amacı taşıyor.

İşler, izleyicisini de işe katan, ortamla etkileşimli ve zaman içinde dönüşen, değişen, yani yaşayan eserler.

KAZI - Marco Cops

Marco Cops genellikle evsizler ve işgal evlerinde yaşayan alt kültürlerle çalışan bir görsel sanatçı. Proje kapsamında Türkiye'ye geldiğinde sokak satıcıları ilgisini çekmiş. Onları fotoğraflamış ve hayat hikayelerini dinlemiş. Hayatları ile ilgilenilmesinden memnun olan satıcıları paylaşımına çok açık bulmuş. Türkiye'de çok yaygın olduğunu gördüğü kazı-kazan ile sokak satıcılarının hayatlarını birleştirerek işinin çerçevesini oluşturmuş. İş ile, bizim için yüzü olmayan, hayatlarına uzak olduğumuzu düşündüğümüz bu insanların hayatları ile temas etmemizi sağlayarak ne kadar yakın ve benzer olduğumuzu gösteriyor. Ödülü bir hayat hikayesi olan bu kazı-kazanda, aynı satıcının 3 fotoğrafını bulan şanslı oyuncular, satıcıyı bularak resmin büyük halini alıyor ve hayat hikayesini dinliyor. Böylece görünmez olan bu insanların merak etmediğimiz hikayeleri kulaktan kulağa yayılıyorlar.

"Kendilerini ifade edebilecekleri bir platforma ihtiyacı olan insanlar için onları görünür kılacak aktiviteler yapmak, bu insanların kullanacağı stratejiler üretmek ve böylelikle ana-akım kültürün parçası olmak için sanatı bir platform olarak kullanmakla ilgileniyorum" diyor Marco.

TUTULMAMIŞ BİR SÖZ GİBİ - Batur Gökçeer

Cemal Süreya'nın bir şiirinde Ankara için yaptığı bu benzetme, Batur Gökçeer'in ilhamı olmuş. Çalışması bastırılmış direnişlerin söylemlerini alana yeniden sunmayı amaçlıyor.

İşini ve süreci şöyle anlatıyor:

"Şiir Ankara'nın üzerimde yarattığı hissi yeniden anlamlandırmamı sağladı. Bu proje için bir iş üretmeye çalışırken 'söz'ü sahiplenen ve 'tutulmamış' hissi veren kimi anlara ait fotoğraflar seçtim. İşimi içinde konumlandırmaya çalıştığım (kamusal alanda bir iş gerçekleştirmek benim için yeni bir süreçti) şehrin duvarlarına yapıştırılan posterlerin zamanla yırtılması, yıpranması sonucunda altından çıkan eski posterlerle oluşturduğu yeni doku bir form olarak önümdeki fotoğrafları algılayışımı dönüştürmeye başlıyordu. Zaman, mekan ve taşıdığı his olarak birbiriyle tezatlık ve çelişkiler taşıyan daha önce çektiğim fotoğrafları sokağa posterler gibi yapıştırmak ve zamanın müdahalesini bu kez bilinçli bir şekilde yeni bir duygu yaratmak üzere üst üste yapıştırdığım fotoğraflara uygulamak bu işi meydana getiren düşünce ve eylemleri tanımlamaktalar".

NEDENAHMET - Metehan Özcan

Metehan Özcan'ın "NEDENAHMET" adlı mekan ve cinsellik üzerine fotoğraf çalışması eşcinsellerin kamusal alandaki mekansızlık durumunu sorguluyor.

"'Nedenahmet' çok fazla soru sorduğu için Ahmet Yıldız'a okul arkadaşları tarafından verilen lakap. Ahmet Yıldız, ailesine eşcinsel olduğunu açıkladıktan sonra 2008 yılında 26 yaşında öldürüldü. Uğruna ölünen/öldürülen şeyleri sembolize ettiği için bayrak kullandım. Bu, aynı zamanda çok yönlü benliğimizin nasıl teklige indirgendiğine bir örnek".

Homofobi Karşıtı Buluşma Ankara'ya Renklerini Bıraktı

Tanju GÜNDÜZALP

Bahar, şehre 6. Uluslararası Homofobi Karşıtı Buluşma'nın renkleriyle birlikte geldi...
6. Uluslararası Homofobi Karşıtı Buluşma; söyleşi, konferans, gösterimler, sergi ve forumlar ile atölyelerden oluşan renkli bir haftayla geldi. Koordinasyonunu Kaos GL Derneği'nin yürüttüğü ile 6. Buluşma'da, Homofobiye Karşı Kampüs Buluşmaları'nın bu yıl gerçekleştiği üniversite/kampus sayısı 19 oldu. 14 Mart'ta "yerel ayaklar"la başlayan 6. Buluşma, 22 Mayıs günü Ankara'daki "Homofobi ve Transfobi Karşıtı Yürüyüş" ile sokaklardaydı.

6. Buluşma içinde, 15. Mayıs "Vicdani Ret Günü" de buluşmaya dahil oldu ve "Anti-militarist forum" düzenlendi. Forumlardan "Milliyetçiliğin Kapadığı Kapılar Nelerin Üstünü Örtür?" de,

katılımcılar ve sunum yapanlar kendi önyargılarını tartışmaya açarken, "İrkliliğe ve milliyetçiliğe karşı da mücadele etmeden homofobi ve transfobiye karşı mücadelemizde neden başarılı olamayız?" sorusu tartışıldı ve değerlendirildi. "Homofobi ve transfobiye karşı mücadelede dostlarımız ve ortaklarımız kimler olabilir?" sorusu tartışıldı.

Buluşma çerçevesinde İstanbul'da Boğaziçi Üniversitesi'nde, Ankara'da Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde "Akademik Forum" yapıldı. Ankara'da "Cebeci Kampüsü Siyasal Bilgiler Fakültesi'ndeki Akademik Forum'da; "Heteroseksizme Karşı Gökkuşağını Yaratmak ve LGBT Hareketi" oturumu ve "Sahaya Bakarken: Cinsel Kimlikler" konuşuldu.

6. Uluslararası Homofobi Karşıtı Buluşma kapsamında gerçekleşecek olan "Homofobiye Karşı Bölgesel Ağ" girişimi için uluslararası çağrıda bulunan Kaos GL, 13 ülkeden homofobi karşıtlarını 20 Mayıs'ta Ankara'da buluşturdu. Ortadoğu, Kafkasya ve Balkan Ülkeleri LGBT Ağı oluşturmayı planlayan Kaos GL, Bosna-Hersek, Lübnan, Sırbistan, Hırvatistan, Filistin, İsrail, Ermenistan, Gürcistan, Makedonya, Yunanistan, Karadağ, Mısır, İran'dan katılım cevabı aldı.

Ayrımcılığa ve nefret suçlarına karşı Lezbiyen, Gey, Biseksüel, Travesti ve Transeksüel (LGBT) bireylerin haklarının geliştirilmesi adına çalışan ve mücadele eden Kaos GL Derneği, Uluslararası Homofobi Karşıtı Buluşma'yı, 17 Mayıs Homofobi Karşıtı Gün vesilesiyle 6 yıldır organize ediyor.

Karahaber: Video Eylem Kolektifi

KARAHABER

"1990'ların son günlerinde cezaevlerine yönelik sözde "hayata dönüş operasyonu" karşısında bilmemeyi, duymamayı ve görmemeyi tercih eden medyaya karşı elimizdeki kameranın kaydettiği gerçeğin ne kadar değerli olduğunu fark ettiğimizde oluştu beki de Karahaber fikri. O zamandan beri Karahaber, bir video-eylem kolektifi olarak önce Ankara sokaklarından, sonra da Karahabercilerin ulaşabildiği her yerden haber vermek için, sokağın yitip giden hafızasına karşı durabilmek için, o gün o sokakta haykırdığımız şeylere gerçekten inandığımız için, görüntünün sahiçiliğine tutulup kaldığımız için ve homofobiyi, namus cinayetlerini, vicdani ret açıklamalarını, Kürtlerin yediği sürgünleri, Hrant'ın vurulduğu sokağı, tecridi, 19 Ocakları, 8 Martları, 1 Mayısları, 2 Temmuzları, bize zehir ya da şenlik olan her günü hatırlamak ve hatırlatmak adına hep bir yerlerde var oldu".

Hatırlamak o rüyayı yeniden görmek, bir görüntüye geri dönmekse aslında bu kent anılarını neremize yazar? Bu kent sınırlarını bize emanet eder mi bütün çatlaklarından ona bakmazsak? Unutmadığımız bir şey yaşamamışsak, nedir unutturmamak istemediğimiz şey? Yüksel'de bir kadın hakkımızı okur. "Hatırlama figürleri". İpekçi Parkı'ndaki taş eller. Ölüm oruçları sırasında 450 gündür o ellerin altında gece gündüz bize yalvaran kadın Özgür'ün annesiydi. 457. gün Özgür öldü, bedeni 23 kilo çektii. Annesi hala orada, eller bizden umudu kesti, tanrıya yalvarıyor. Karahaber neyin figürü olacak? Kentin sokaklarında tarihi bozanlar zamanla dalaşıyor, yazarların elinde kırılmış kameralar.

Sanal bir şey yok. Her şey gerçek. Sanmayalım ki o kasette taşıdığımız akrep sokmayacak bizi. Sanmayalım ki; o sürme hep o göze çekilecek, o mikrofondaki ses kimsenin kalbini ısırmayacak.

Bir cazibesi vardır onlar için, darağacına giderken yaptığı zafer işaretinin izlenecek olmasının daima. Tehlikelidir bizim için, eylemin kendi sahiçiliğini yitirip 'gösteri'ye dönüşmesi, arenayı kameranın düzenlemesi? Eylemcinin işi yıkmaktır ya, nasıl taş attığını göstermek değil. Karahaber, kırar onların kendilerine bakışını. Bu çatlaktır biraz onu kara yapan.

Bir İşgalin Yıldönümü

Onur MAT

Bu yıl FabrikaMühye işgalinin onuncu yılı. Bina Mühye köyünde, 1906 yılında inşa edilmiş, 1950'lerin sonlarına kadar tuğla fabrikası olarak kullanılmış ve 2001 Aralığında işgal edilene kadar terk edilmiş bir yapı.

İşgali gerçekleştiren kolektifin ilk etkinliği binayı yaşanabilir hale getirerek çocuklar da dahil 25 kişinin barınağını oluşturmak olmuş.

Daha sonra, yerli komşularının da yardımıyla, binanın arazisini ekolojik tarıma uygun hale getirmişler. Vadideki yıllardır kullanılmayan sulama sistemini, kanalları ve kuyuları onararak işler hale getirmişler. İlk bahçeleri yarattıklarında bir çoğunun eli neredeyse ilk defa toprağa değiyormuş.

Nisan 2002'de, daha projenin ilk aylarında polis bir boşaltma girişimi ile karşılaşmışlar ancak çevre halkının da doğrudan ve şiddet içermeyen destek eylemleri ile başarıyla savuşturulmuş.

Vadiye hayat getiren projelerden birisi, işgalin yerleşiklerinin meydana getirdiği "yaşayan kolektif". Kendi hayatlarını komünal olarak organize eden bu kolektif, vadiye düzenlenen etkinliklerin de arkasındaki itici güç. Ancak eylemlilikleri vadi ile sınırlı değil. Bir çoğunuzun hatırlayacağı işgal ve sokak eylemlerini organize etmişler veya destek

olmuşlar, başka yerlerdeki işgalleri ve kurtarılmış bölgeleri desteklemiş ve savunmuşlar. Bu merkezdeki faaliyetlerini arttırarak sürdürmektedirler. İşgal deneyimini paylaşmak ve yaygınlaştırmak için Ankara içinde ve yakın çevresindeki işgale uygun özel ve kamu mekanlarının veri tabanını oluşturmuşlar. Yayınladıkları bu veritabanı katkılara açık. 5 sene içerisinde Ankara'da en az 10 alışveriş merkezinin ekonomik ömrünü tamamlayarak terk edileceğini öngörüyorlar.

Dünyada örneği çok olmayan alışveriş merkezi işgali deneyimi için Ankara'nın önemli bir merkez olacağını söylüyorlar.

Kolektifin kendi kendine yeterliliğinin en önemli dayanaklarından birisi tarımsal üretimi. Fabrika arazisinde oluşturulan "ortak bahçeler"de, çoğunluğunu Mühye, İmrahor ve Birlik mahallelerinden katılımcıların oluşturduğu 20 - 85 yaş arası 80 kişi, tek tek veya gruplar halinde kendi parsellerinde ekolojik tarım yapmaktalar. Artık kendi kendilerine yetmenin ötesine geçmiş, ürün ve deneyimlerini paylaşacak noktaya gelmişler.

Kolektif, işgalin sosyal merkezini çalıştırmakta, ziyaret günlerindeki etkinlikleri organize etmekte ve bu günlerde ortak bahçe ürünleri ile ziyaretçileri için yemek pişirmekte. Sosyal merkez pazar günleri genellikle çevre ve

adalet konularındaki atölye çalışmaları ve seminerler ile bir toplanma merkezi olarak çalışmakta. Çalışmalar ücretsiz ve herkese açık.

Şu anda kolektifin gündeminde vadinin rüzgar potansiyelinden yararlanarak elektrik üretimi yapmak var. Bunun için ön çalışmalar olumlu sonuç vermiş, gerçekleştirmek için planlamalar başlamış.

Bir ütopyayı bilinen şehir hayatının içinde, dünyanın gerçekliği ile ilişkisini kopartmadan, gerektiğinde onun araçlarını da kullanarak yaşatan Mühye kolektifinin çalışmalarının heyecanla takip etmeye devam edeceğiz. Ankara için şu anda sadece bir olasılık olan bu işgalin gerçekleşmiş halini canmasdeu.net adresinden takip edebilirsiniz.

Ankaralılar Evdeyken, Sokakta...

Stencil / Selçuk Balamir
"Hepsi Gidecek"

Stencil / Ajitatif Kollektif

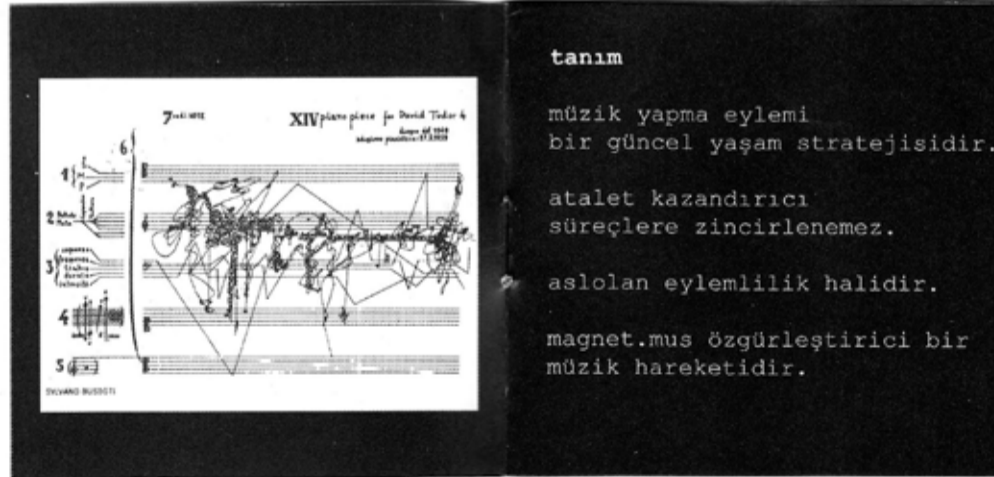
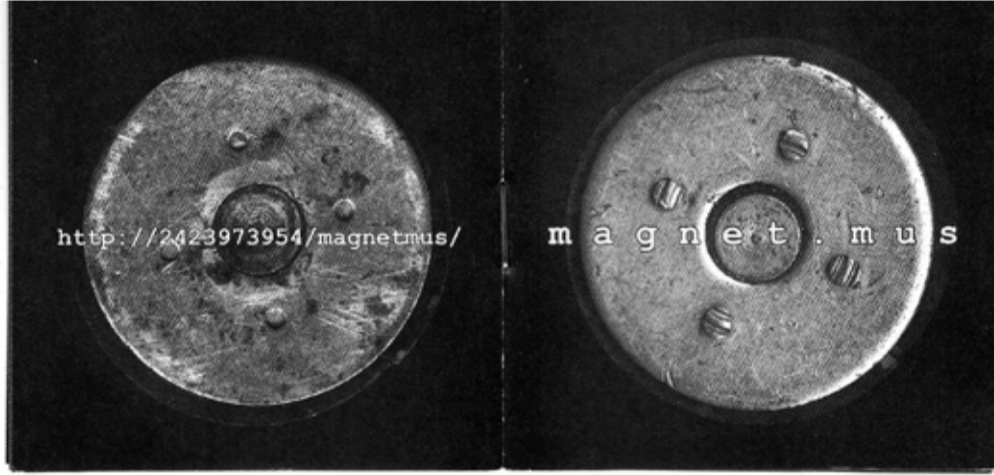
Çıkartma / ?

Çıkartma / Dünyayı Kurtaran Mimarlar

Magnetmus: Kaset zamanlarından pasif dinleyiciye kendi müziğini üretmeye davet - Ali M. Demirel

Ucayip

Enver ARCAK

Bu aralar "ucube" denilince ne gariptir ki bir sanat eseri akla geliyor. Ülkemiz, heykel sanatındaki en son imtihanını 'ucube' diye etiketlenen, Mehmet Aksoy'un 'İnsanlık Anıtı' eseriyle vermekte. Yapımıyla başlayan tartışma ve çekişmelerin ardından, bitmeden kaldırılmasına karar verilen anıt-heykel üzerinden yaşananlara, geçmişten hatırlatmalarla bakacak olursak buralara nasıl geldiğimiz konusunu daha kolay kavrayabiliriz. 17 yıl önce Melih Gökçek'in yine Mehmet Aksoy'a ait 'Su Perisi' heykeline dair "içine tükürürüm böyle sanatın içine" sözünü söyleyebilmesinin gücüyle ilgili yaşananlar. Yetmişli yıllarda 'Canım İstanbul' heykelini müstehcen bulup kaldırılmasını isteyen zihniyetin yıllar sonra ardına gelen 'Su Perisi'ne tükürmeye niyetli eylem, bu son yıkımın yanında masum mu kaldı sanki?

Melih Gökçek, Hitit Güneşi logosunu 'Ankara'yı yansıtan bir simge olmadığı' gerekçesiyle değiştirmişti. Ne var ki, onunla ilgili alerji de eskilere dayanıyordu. Sıhhiye Meydanı'nda 70'lerin sonunda dikilen, Hitit Güneşi içinde barışı simgeleyen geyiklerin yer aldığı heykel, dönemin belediye başkanı Vedat Dalokay tarafından yaptırılmaya karar verildiğinde, o dönem II. Milliyetçi Cephe' olarak anılan koalisyon hükümeti projeye karşıydı. Hükümetin, Erbakan (Millî Selamet Partisi) kanadı İslâm öncesi, milliyetçi (Milliyetçi Hareket Partisi) kısmı Türkler öncesi Anadolu uygarlığına ait bir simge olmasından dolayı heykelin yapılmamasını istemişlerdi. Heykelin yapımında çalışan belediye işçilerine, olmayan yaya geçidini kullanmadıkları için valilik emriyle trafik cezası kesilmişti. Belediye zabıtalari da polislerle "çimlere basma" cezasıyla karşılık veriyordu. Engellere rağmen, heykel 1978 yılında bitirilmişti.

Şehirleşmeden daha eski bir uğraş olan sanat, günümüzde medeniyetle beraber yol almaya devam etmektedir. Kars'ta heykeltıraş Mehmet Aksoy tarafından yapılırken de 'İnsanlık Anıtı'na karşı olan muhafazakâr bir muhalefet zaten vardı. Başbakanın 8 Ocak 2011 tarihindeki şehri ziyaretinde 'ucube' tanımlaması ve 'bir dahaki gelişime görmeyeyim!' anlamındaki sözleriyle ülke gündemine geldi.

Belediye meclisinin aldığı kararla kaldırılmaya karar verilen heykel; estetik kaygısıyla mı, simgelediği konu yüzünden mi, sit alanı üzerinde olmasından mı, dinsel sebeplerden mi kaldırıldı? Kamuoyuna gerekçe 'sit alanı üzerinde olması' diye sunuldu. Bu gerekçeyi sunanlar, 'burası sit alanı olduğu için, şuraya taşıyacağız' demiyorlar ki gerekçenin samimiyetine inanalım. İnsanlık Anıtı'ndan önce Kars'ta kaldırılan başka heykeller de var. Bunlardan bir tanesi şehrin simgelerinden kaz heykeli. Onun kaldırılma gerekçesi, Belediye Başkanı'nın açıklamasına göre 'trafikte görüşü ngelliyor' olmasıydı!

→Yazıdan ve sözden önce form vardı. İnsanlığın yerleşik hayata geçiş öncesine dayanan, formlarla başlayan sanat kavramı, bir anlatım biçimi olarak günümüze kadar kültürel, coğrafi şartların etkileriyle şekillendi. Üretimleri sanat yapan değer, duygu ve düşüncelerin kişisel anlatımla estetiğe dönüşebilmesidir. Sanat, zihnin hizmetindeki kişisel ifade biçimi olup, özgür ve esnek bir alanda var olabilir. Siyasetin katı kurallı gelişime ve özgürleşmekten uzak tarzından farklı olarak, hayal gücünün sınırsızlığında dolaşır. Bu sebepten, bazıları için yabancı bir dil gibidir. Merak ve ilgi kavramayı başlatır. Dolayısıyla, ilgisiz olduğunuz bir konuyu kavramak ve anlamak size uzaktır. Sığ ölçülerdeki kendi ahlak anlayışlarını 'sınırlar' olarak gören zihniyetlerin beğeni değerleri bu durumda ifadesiz kalır. Görsel sanatların anlatım tekniğinin diğerlerine göre daha yalın olması anlaşılmasını kolaylaştırırsa da, bir sanatçının ortaya çıkardığı eseri değerlendirmek her daim birikim ister.

sten • cil:

- *isim*: bir ifadeyi sokakta hızlı ve seri şekilde yayma tekniği

- Aşağıdaki görseli kesin ve bir kartonun üzerine yapıştırın.
- Maket bıçağıyla görselin dış çizgileri üzerinde 2-3 cm aralıkla nokta delikler açın. Daha sonra keserek noktaları birleştirin ve şekli çıkartın. Ufak tefek hatalara aldırış etmeyin, bunları daha sonra düzelteceğiz.
- Stencilinizi bir kağıt üzerinde deneyin. İyi olmadığını düşündüğünüz yerler varsa kağıt zımparayla düzeltebilirsiniz.
- Sprey boyanızı alın, dışarı çıkın, boyayın.

"Harekete geçmeyenler zincirlerini farketmezler."

~ Rosa Luxemburg

“Anadoluyu Vermeyeceğiz” Ne İçin Mücadele Veriyor?

Ayşe USLU

Ankara Mayıs ayında Anadoluyu Vermeyeceğiz hareketine ev sahipliği yapıyor. Fakat pek de misafirperver bir karşılama yapamadık. Şehrin girişinde polis tarafından durdurulan kervanlar, durduruldukları noktada zor koşullar altında kamp yapmaya zorlandı. Oysa onlar 50 gündür yürüyorlardı. Şehir insanının pek de alışık olmadığı, ezberleri bozan bir eylem biçimiyle, geçtikleri köylerde, kasabalarda ve şehirlerde ortak dertleri paylaştıkları insanlara dokunarak. 50 gün boyunca bedenleri Anadolu yollarında eskir ve yorulurken hafızalar tazeleni. “Tüketim alışkanlıkları” dediler, “ekolojik denge” dediler, “sömürü” dediler, neo-liberal politikalarından bahsettiler. Köylünün gündeminin, şehirlininkinden farklı olmadığını gördük. Dağlardaki sessizliği bozup direnişe geçerek, kırsalın kendi

kaderine terk edilmediğini hatırlattılar. Tabandan çıkan otonom bir hareket olarak Anadolu yürüyüşü, hiçbir siyasi ideolojiye angaje olmadan yürümek konusunda mücadelesi bakımından öncelikle politik eylemlilik biçimlerimizi bize sorgulatan bir örnek sundu. Üstelik alanında bir ilk ve geleceğe model oluşturacak yeterliliğe sahip olarak. Bu yeterlilik, birbirinden farklı kültürel ortamlardan çıkarak bir araya gelen ve aynı amaçlar uğrunda 50 gün birlikte yürüyebilen insanların birlikte yaşayabilme deneyiminden geliyor. Geçtikleri coğrafyalarda evlerine, köylerine konuk oldukları insanları eylemliliğe çağırarak kadar, onlarla kurdukları yakın ilişkileri de cabası. Sıcak, sulu, temiz çarşafli evlerden çıkıp, sokağa dökülmenin ve tüketimi azami düzeye indirmenin yaratacağı fikrîsel değişim, matematiğin formüleştiremeyeceği kadar büyük. Onları bir ateşin başında birleştiren şey; su, hava ve toprak. Şehrin ekolojisinin bize unutturduğu dört element, parasal birimle eşitlenince, sömürgeciliğin tarihsel mirası zihniyet, yerel hayatların ayrıntılarını kağıt üzerinde yeniden şekillendiriyor.

Kendi ağızlarından şikayet ettikleri şey yerelde tüketimin istenilen düzeye ulaşmamasından birilerinin duyduğu rahatsızlık. Çünkü hala kültürel dönüşüm ekonomik dönüşümün gerisinde bir hızla ilerliyor. Dağda keçi besleyerek geçinen Pervin ana bundan şikayetçi değil. Ama kendi üretim biçimlerinden devlet eliyle uzaklaştırılmış tarım işçisi aynı şeyi düşünmüyor. Çünkü onun tohumu, kültürü aynı zamanda. 14 Mayıs'ta sokağa dökülen baraj karşıtı Şilililerle aynı fikri paylaşıyor Karadenizli yürüyüşçüler; yaşam alanları ormanların sular altında kalması ve ortak yaşam sürdürdükleri birçok canlının yok olması. Bunlar hükümetin teleskopik ölçümlerine yansımıyor tabii. Yönetimi, sermayeyi elinde bulunduran şirketlere bırakmışız çoktan. Yatırımların yarar- maliyet zinciri, komik çevreci sloganlarla uyuturken birilerini, köylülerin direnişi örtbas ediliyor ve oy derdine düşmüş siyasetçilerin hiç ilgilerini çekmiyor atları, develeri ve eşekleriyle Ankara'ya girmeye çalışan kervanlar. Ateşin başında konuşurken içlerinden biri “biz Anadolu olduk” demişti. Bu Anadolulu olmaktan daha farklı bir fikre işaret ediyor belli ki. Mekanı ve zamanı aşarak değil tam tersine toprağına sıkıca bağlanmış, tarihini emeğinde bulan köylünün seslenişi bu..!

Aramızda Yapılmak İstenen Bu Yıkım, Talan, İhanet ve Ölümüne Birebir Şahit Olmuş İnsanlar Var - Selma AKAR

Murat Sarı yaşadığı yer olan Trabzon Çaykara'da yapılmak istenen 34 HES şantiyesini duyunca ciğeri yananlardan. İkizdere'de köstebek yuvasına dönen dere yataklarının molozlarla, taşlarla doldurulmuş hali karşısında projelerin çok zararlı olduğunu görüp yöre halkıyla konuşmasına rağmen şantiyelerde iş sözü aldığı için tepkisiz kalan insanlarla da uğraşmak zorunda kalmış.

Timur Daniş Akkuyu'da yapılması planlanan nükleer santral üzerine harekete geçenlerden. 17 Nisan insan zincirinde doğanın, suyun, toprağın, denizin ve tüm yaşam alanlarının zehirlenmesine ve nihayet yok olmasına neden olacak bu belanın karşısında kenetlenen insanlarla el ele yürüyor.

Yunus Pıtırılı için bu yürüyüş Loç'ta başlamış. Loç'ta iş makinelerinin önüne geçen insanların yanında o da varmış. Loç insanının birbirine ve doğaya bağlılığını gördüğünde daha sonra toplantılarına katılmaya başlamış. Yunus, tüm yüreğiyle Anadolu'nun her yerinde doğaya karşı yapılan tüm tahribatların kendisini çok yakından ilgilendirdiğini söylüyor.

Ceren Ünsever ise halkın yollara dökülecek kadar isyanı olduğunu görünce tartışmaya bile açık olmaması gereken doğa katliamı karşısında kendini yürüyüşün içinde bulanlardan.

Kevser Çetin derelerde yüzerek büyümüş. Dereler üzerine yapılması planlanan her bir Hes inşaatına karşı adımlamış binlerce kilometrelik Büyük Anadolu yürüyüşünü.

34 Kişi "Vatandaşlık Hakkı"na Kavuştu

Ankara Valiliği, kimsesiz ve sokakta yaşayan vatandaşlar için dönüştürdüğü otelde kalan, yıllardır kimliksiz yaşayan 34 kişiye nüfus cüzdanı çıkarttı. Nüfus cüzdanı çıkartılarak "vatandaşlık hakkına" kavuşturulan 34 kişinin yanı sıra, yıllardır kayıp olarak aranan 30 kişi bulunarak ailelerinin yanına gönderildi.

"Devletin Uzanan Eli..." sloganıyla başlatılan projeye, kimsesiz ve sokakta yaşayan vatandaşlar için misafirhaneye dönüştürdüğü otel, yıllardır kimsesiz, sokakta yaşayanların yaşamını değiştirmeye devam ediyor.

Kimsesiz ve sokakta yaşayan vatandaşın başta, barınma hizmeti olmak üzere, sağlık ve sosyal destek aldığı otelden, aralık ayından bugüne kadar, 724 vatandaş yararlandı.

Kimsesizler Artık Devletin

Vali Yardımcısı Turan Atlamaz koordinatörlüğünde yürütülen proje ile kimsesiz ve sokakta yaşayan vatandaşlara, sosyal devletin olanaklarından yararlanmak imkanı sağlanırken, kaybettiklerin geri kazandırılması için çalışmalar sürdürülüyor. Bu kapsamda Valiliğin, misafirhaneye dönüştürdüğü otelde kalan ve yıllardır kimliksiz yaşayan

34 kişiye nüfus cüzdanı çıkartılarak, "vatandaşlık hakkını" geri kazanmaları sağlandı.

Yıllardır Kayıp Olanlar Bulundu

Valiliğin, kimsesiz ve sokakta yaşayanların, kaybettiklerini geri kazandırma çalışmaları, nüfus ve vatandaşlık bilgilerini ortaya çıkartmakla sınırlı kalmıyor. Buna göre, çeşitli nedenlerden dolayı sokakta yaşayan, aileleri tarafından kayıp olarak bilinen 30 kişi, aileleri ile bağlantı kurularak, ailelerinin yanına gönderildi.

Muhabir Koşan

Hepimizin Savunmanı Halit Çelenk

"Bugün 6 Mayıs; Deniz, Hüseyin ve Yusuf'un 12 Mart askeri yönetimince katledildiği gün. Ve bugün babamın, yoldaşımın, avukatımın onlara katıldığı gün."

Babam onların mücadelesiyle, yani sosyalizm, yani bağımsızlık, yani demokrasi mücadelesiyle, yani sınıfsız ve sömürsüz bir dünya mücadelesiyle o kadar bütünleşti ki, adeta onlarla anılmak, onlarla olmak için öleceği günü bile kendisi seçti gibi düşünüyorum. Babam Halit Çelenk hepimizin savunmanı, hepimizin avukatıydı.

Babam neler öğretti bize; babam hepimize baş eğmemeyi, sermaye düzenine kesinlikle teslim olmamayı, sosyalizm mücadelesini hiçbir zaman bırakmamayı, inanmayı, dik durmayı, hiç kimsenin önünde eğilmemeyi, sonuna kadar, son nefesine kadar inandığı davayı savunmayı öğretti.

Dolayısıyla, ben bu mücadelenin bir parçası olarak onların mücadelesini onurla paylaşıyorum, onları mücadelede onurla taşıyorum."

Halit Çelenk'in Kızı
Serpil Güvenç - 6 Mayıs 2011

Vali Yüksel'den, Engelliler Haftasında Sosyal Devlet Eleştirisi: "Engelli vatandaşların verisi yoksa, sosyal devlet de yok"

Ankara Valisi Alâaddin Yüksel, Türkiye Sakatlar Konfederasyonu'nun ziyaretinde, engellilerin sorunlarına yönelik eleştirilerde bulundu. Yüksel, sorunların ortaya koyulmasının birinci koşullu rakamsal verilerinin ortaya çıkarılması olduğunu söyleyerek,

"Bir şehirde ne kadar engelli vatandaşın olduğu, bunların ne kadarının eğitime ihtiyacı olduğu, ne kadarın istihdam edildiğinin rakamları yoksa, bana göre sosyal devlet tanımından söz edilemez" dedi.

Vali Alâaddin Yüksel, "Bu şehirde bulunan 40 kütüphaneden birkaç tanesini engelli yurttaşlarımızın hizmetine sunamıyorsak, nasıl Ankara'nın dünya şehri olduğundan söz edebiliriz" diyerek, yerel yöneticileri eleştirdi. Özürlüler Haftası nedeniyle Türkiye Sakatlar Konfederasyonu Başkanı Yusuf Çelebi ve Yönetim Kurulu Üyeleri, Ankara Valisi Alâaddin Yüksel'i ziyaret etti. Ziyarette, Vali Yardımcısı Turan

Atlamaz, Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Vakfı Müdürü Handan Arıtürk ve İl Sosyal Hizmetler Müdürü Lale Öcal hazır bulundu.

Yerel Yönetimler Yerinde Sayıyor

Yüksel'e, Ankara'da yaşayan özürlülerin karşı karşıya kaldığı sorunları içeren bir dosya sunan Çelebi, yerel yöneticilerin özürlüler konusundaki çalışmaların yetersiz olduğunu söyledi. Çelebi, "Ankara'daki

yerel yönetimler yerinde sayıyor. 2005'te özürlüler yasa-sının çıkmasına rağmen, hiçbir değişim olmadı" dedi. Trafikte engellilerin can güvenliğinin tehlikede olduğu söyleyen Çelebi, bu sorunun bir an önce çözülmesini istedi.

Yüksel: Kutlanacak Birşey Yok

Yüksel, özürlülerin yaşadığı sorunların çözümü için çalışıldığı dile getirerek şöyle dedi:

"Özürlüler Haftası'nda bir kutlama yapmaktan öte, özürlü vatandaşların sorunlarının tartışılması gerekir. Bu tür haftalarda biraraya geldiğimizde, (haydi piknik yapalım, uçurtma uçuralım) şeklinde bugünü geçirip, ertesi güne kaldığımız yerden devam edersek hiç bir anlamı olmaz".

Engelliler Yoksa Sosyal Devlette Yok

Özürlülerin sorunlarına yönelik eleştirilerde bulunan Yüksel, sorunların ortaya koyulmasının birinci koşullunun, sorunlara ilişkin sayısal verilerinin ortaya çıkarılması olduğunu söyleyerek, "Bir sorunu yansıtan rakamlar yok-

sa, o sorunun çözümünde yoktur" dedi. Sorunların rakama yansımaları sosyal devletin sunduğu hizmet kalitesinin göstergesi olduğunu söyleyen Yüksel, "Bir şehirde ne kadar engelli vatandaşın olduğu, bunların ne kadarının eğitime ihtiyacı olduğu, ne kadarın istihdam edildiğinin rakamları yoksa, bana göre sosyal devlet tanımından söz edilemez" diye konuştu.

Bu Nasıl Dünya Kenti
Önümüzdeki yıl bilim adamlarının içinde olacağı, yerel yöneticilerin katkı yapacağı bir buluşmayacaklarını ve bütün paydaşlarla engellilerin sorunlarıyla birlikte çözümlerini konuşacaklarını vurgulayan Yüksel, engellilerin Ankara'da yaşadığı sorunlarla ilgili olarak üstü kapalı yerel yöneticileri eleştirdi. Yüksel, "Bu şehirde bulunan 40 kütüphane den birkaç tanesini engelli yurttaşlarımızın hizmetine sunamıyorsak, nasıl Ankara'nın dünya şehri olduğundan söz edebiliriz" dedi.

Sosyal Hizmet Çalışanlarına Saygısızlık SHÇEK'te Taahhüt Belgesi Krizi

Sosyal Hizmetler ve Çocuk Esirgeme Kurumu Genel Müdürlüğü'nün, (SHÇEK), arasında Ankara İl Sosyal Hizmetler Müdürlüğü'nün de bulunduğu kuruluşlarına gönderdiği, sosyal inceleme ve evde bakım hizmetinde görevli personel tarafından imzalanması istenen taahhüt belgesi, tartışmaya yol açtı. Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES) Genel Hukuk ve Toplu İş Sekreterliği'nin SHÇEK'teki üyelerine gönderdiği yazıda, taahhüt belgesinde yasal dayanak belirtilmediği vurgulanarak, üyelerin ve çalışanların belgeyi imzalamaması konusunda uyarılması istendi.

SHÇEK'te Taahhüt belgesi Krizi Yaşanıyor. SHÇEK Genel Müdürlüğü, SGK ile imzaladığı protokol doğrultusunda, arasında Ankara İl Sosyal Hizmetler Müdürlüğü'nün de bulunduğu İl Müdürlüklerine bir yazı gönderdi. Gönderilen

yazıda, e- devlet üzerinden PTT'den şifre alarak, il veri paylaşımı sistemini kullanacak sosyal inceleme, evde bakım hizmetinde görevli personeline listesi istendi. Ayrıca gönderilen yazının eki olan, taahhüt belgesinin, söz konusu görevli personele imzalatılması önemle vurgulandı.

Yasal dayanağı yok. Belgeyi imzalamayın! SHÇEK Genel Müdürlüğü'nün, gönderdiği yazının eki olan, taahhüt belgesinin, imzalatılması üzerine SES Genel Hukuk ve Toplu İş Sekreterliği'nin SHÇEK'teki üyelerine yazı göndererek, taahhüt belgesinin yasal dayanağı olmadığını beirterek, üyelerin ve çalışanların belgeyi imzalamaması konusunda uyarılmasını istedi. SES Genel Sekreteri Sıddık AKIN ve Genel Hukuk ve Toplu İş Sekreteri Aslıhan Han imzasıyla üyelere gönderilen yazıda şu ibarelere yer verildi:

"SHÇEK İl Müdürlükleri tarafından çalışanlara "Taahhüt Belge"leri imzalatılmak istenmektedir. Yasal dayanağı belirtilmeyen bu tür belgelerin imzalanmaması için üyelerimizin ve çalışanların uyarılması önemlidir."

"Neden Yapıldı Bilmiyoruz"

Genel Hukuk ve Toplu İş Sekreteri Han, imzalatılmak istenen taahhüt belgesinin, ucu açık olduğu ve nerede nasıl işleme koyulacağını bilgisi verilmediğini söyledi. Han, "Asaleten devlet memurluğuna başlatılan kişiye devlet yemin ettirir. Yemin eden kişi, zaten çalıştığı kurumun bilgisinin saklamakla yükümlüdür. SHÇEK'in bu uygulamayı neden yaptığını anlayamadık" dedi.

Tartışmalara Yol Açan Belge şöyle:

"Edindiğim verileri sadece talebe esas gerekçe doğrultusunda kullanacağımı, üçüncü kişi ve kurum/kuruluşlarla paylaşmayacağımı, sorgulama için şahsıma verilen şifreyi kimseye devretmeyeceğimi, kullanıcı adı ve şifrem kullanılarak yapılacak her türlü veri sorgulaması sonucu oluşacak maddi ve manevi zarar talepleri sonucu hakkımda uygulanacak her türlü idari, adli ve mali sorumluluğu kabul ettiğimi ve hakkımda uygulanacak müeyyidelere ilişkin bilgi sahibi olduğumu beyan ederim".

İçişleri Bakanlığı'ndan Gündem Çocuk Derneği'ne Cevap

İçişleri Bakanlığı, Gündem Çocuk Derneği'nin, çocukların, silaha ve şiddete yatkınlaştırarak psikolojik gelişimlerinin olumsuz yönde etkilemesi gerekçesiyle, Polis Haftası'nda çocukların polis uniformaları giydirilerek ya da ellerine oyuncak silahlar verilerek istismar edilmesinin önüne geçilmesine dair başvurusuna yanıt verdi. Bakanlık, yapılan başvuru üzerine, derneğe gönderdiği

yazıda, derneğin konuyla ilgili taleplerinin dikkate alınacağı belirtildi. İçişleri Bakanlığı Sosyal Hizmetler Dairesi Başkan Yardımcısı, Recep Kaplan'ın, imzasıyla gönderilen yazıda şu ifadeler yer verdi: "Gündem Çocuk Derneği Yönetim Kurulu Başkanı Celal Musaoğlu'nun dilekçesinden, Emniyet Teşkilatımızın Kuruluştan Yıldönümü kutlama etkinlikleri çerçevesinde

çocukların ön plana çıkartılmamasını, çeşitli polis üniformalarının giydirilmesini ve oyuncak da olsa silah taşıtılmamasını talep ettiği anlaşılmıştır. Bundan sonraki Emniyet Teşkilatımızın Kuruluştan Yıldönümü kutlama etkinliklerinde, dilekçenizde belirtilen konuların dikkate alınacağını bilmesi ile göstermiş olduğunuz ilgi ve alakadan dolayı teşekkür ederiz."

Yağmuru Beklerken

Deniz ENLİ

Bu sabah da her sabah gibi uyandım.

Hep böyle oluyor saati kuruyorum ama saat çalmadan bir kaç dakika önce uyanıyorum. Bu aradaki zamanda yatakta pineklemeyi tercih ediyorum. Odam diğer odalara göre fena sayılmaz, ancak gene de her santimetrekaresinin bir şeyler ile değerlendirilmesi gerekli. Ekonomik olması için bu bölgede çalışmak zorunda kalanların tamamı bu yapıya sıkıştırılmış. Bu yüzden de odalar küçük ve sıkışık.

Böyle zamanlarda hep bundan 150 sene evvel bu odada neler yapıldığını düşünmüşümdür. Bu bina bir zamanlar tarım bakanlığına ait bir yapıymış. Sonra bu tip merkezi kurumların yönetim yapıları iklimin halen yaşanabilir olduğu kuzey kıyılarına taşınmış. Ara duvarlarla bölünmeden önce büyük bir salonmuş burası. Halen ana kapı olarak çalışan yerden içeri giren kalabalıklar gelir gözümün önüne. Kimileri burada çalışan işlerinden bıkmış, kimileri türlü çeşitli işlerini halletmek için gelmiş telaşlı insanlar.

Ama en çok da yağmurun yağdığını görürüm. Ben henüz bir çocukken büyükbabamın anlattıklarından ve bazı eski filmlerde gördüğüm bir şey bu yağmur. Sakin sakin ama tükenmeden yağdığını artık ortalıkta olmayan ağaçları ve insanları ıslattığını görürüm. Muhtemelen yağmuru hayallerimin dışında hiç göremeyeceğim.

Gördüğüm gündüz düşlerinin büyükbabamdan kaynaklandığını düşünürüm.

O da daha çocukken tarihi mekanlara gittiğinde bazen düş görmeye başlar ve orada üçbin sene önce yaşayan insanları anlamadığı dillerde konuşurken görürmüş. Üstlerinde giysi olarak sarmalandıkları kumaşlar, ayaklarında sandaletler olan insanlar, anfi tiyatrodan oturur çekirdek çitlerlerken konuşur gülüşürlermiş.

Şimdi bende aynı öyle, şemsiyelerini açmış yürüyen, ya da şemsiye ya da yağmurluğu olmadığından koşarak karşıdan karşıya geçen insanlar görüyorum.

Ve buradan, bu pencerenin önünden bakarken hep bir şey aklıma takılıyor. Nasıl olurda bu kadar kısa zamanda bu hareketli yaşantıdan, olağanüstü iklim çeşitliliğinden geriye sadece bu kuru çöl kalır?

Saat 04:00, alarm çalıyor. Artık kalkmalıyım. Yeterince su olmadığı için kimyasal maddeler emdirilmiş mendillerle vücudumu sileceğim. Aslında akşam yapmalıydım bunu. Ama meşaimizi mecburen uzattık. Vücudumu tamamen saran tek parça elbisemi giydikten sonra, güneşten gelen tehlikeden korunmak için yüzüme krem süreceğim. Ozon tabakası bu kadar incelmışken yapacak başka bir şey de yok.

Görevimiz aslında çok kolay. Milyonlarca insan yaşarken ihtiyaçmış gibi gözüküyor ama artık bizden başka hiç kimsenin kalmadığı bu şehirde metal yığınları olarak duran yapıları sökmek. Buradan sökülen her şey daha kuzeye, bir zamanlar başkent olan bu şehrin yerine kurulan "Yeni Ankara"ya gidecek.

Bugün bu şehirde milyonlarca insan yaşarken açık havada gezip dolaşmak yerine kendilerini kapattıkları alışveriş merkezlerinden birini sökmeye başlayacağız. Yeniden çelik imal etmek çok pahalı. Ve artık bulamayacağımız çok fazla enerji gerekiyor bu imalat için. İşte geldik. Artık paslanmaya başlamış kaplamanın altında ve çatıda halen ekonomik değeri olan çelik malzemeyi sökeceğiz.

İçerde terkedilmiş mağazalardan birinde bir broşür buluyorum. Bu alışveriş merkezinin çatısındaki aydınlıkların altında bugün artık sadece bir avuç çok zengin veya güçlü insanın giyebileceği giysilerle gezen insanlar var. Gerçekten parası olanlar olabildiğince büyük inşa edilmiş onları güneşten koruyan fanuslarda yaşıyorlar.

Benim de gelecekte kuzeyde denizden temin edilen suyu tüketebilen az sayıda insandan biri olma şansım belki olabilir.

Düşünüyorum. Bu fotoğraflarda ki mutlu mutlu gülümseyen insanlar bilseler di ki, bu yaşam birkaç kuşak içinde kaybolup gidecek. Yerine çöl kumu kalacak. Özenle yetiştirdikleri bahçe bitkileri kavrulup kalacak.

Bilselerdi ki insanoğlu en iyi ihtimalle fanuslarda, mağazalarda yaşamak zorunda kalacak. Ne yaparlardı acaba?

Akşam odama döneceğim. Önce sokağa bakacağım sonra gözlerimi kapayacağım. Önce sokaklar insanlarla dolacak. Sonra yağmur başlayacak. İnsanlar koşacak kaçacaklar saçak altlarına ıslanmamak için. Sadece bir kişi, yani ben kollarımı iki yana açıp ıslanacağım.

Bu anı iki oda sağımda kalan kumral kızı istediğim kadar çok istiyorum. Buradayım. Yağmuru bekliyorum.

Bozkırda Bir Gelincik: Gençlerbirliği

Erdem CEYDİLEK

Atatürk Lisesi Ankara'nın en köklü okullarından biri. Yüz yılı aşkın bir süredir, binlerce mezun verdi, bu mezunların birçoğu çoğumuz tarafından bilinen isimler oldu. Ama biri hep unutuldu: Gençlerbirliği!

1923 yılında okul takımına alınmalarına tepki gösteren bir grup öğrencinin mücadelesinin sonucudur Gençlerbirliği. Atatürk Lisesi'nin o zamanlardaki adı Ankara Sultanisi... Okul takımına karşı, iktidara karşı, hegemonyaya karşı kurulan Gençlerbirliği takımı. İleride Ankara'nın ilk sivil takımı olarak anılacak olan Gençlerbirliği'nin kuruluşu, biraz romantizm baharatıyla anlatmaya çok müsaittir. Tanıl Bora'nın Gençlerbirliği tarihini roman okur gibi okumamızı sağlayan o güzel kitabı Ankara Rüzgarı'nda söylediği gibi örneğin: "Gençlerbirliği renklerini, kıtlığa, darlığa, müşkülâta borçludur buna göre; Halin yanında yer alan Karaoğlan Çarşısı'ndaki o dükkânda, kırmızı-siyahtan başka forma (veya başka anlatımlara göre öğrencilerin evde diktirecekleri kırmızı-siyah basmadan başka uygun malzeme) bulunmamasına." Takım kurulduktan, renkler ve isim seçildikten, formalar diktirildikten sonra ilk iş Ankara Sultanisi'ni, o kapısından alınmadıkları takımı maça davet etmek olur. Şimdiki Doğumevi civarlarında boş bir arazide yapılan maçı kırmızı-siyahlılar 3-0 kazanır ve Ankara Ligi 1923-1924 sezonuna kimin katılacağı da belirlenmiş olur: Gençlerbirliği..

Milli Lig'in 1959'da kurulmasından önce kazanılan iki şampiyonluk, Milli Lig'in kurulmasıyla birlikte kendi yağında kavrulan, kâh yukarılara kâh küme düşmemeye oynayan ama inatla kuruluştan getirdiği özelliklerini koruyan, sportif başarıdan da, bu okullu, disiplinli, centilmen, güçlü olanın tekerine çomak sokan kimliği devam ettirmenin daha önemli olduğu bir takım dır Gençlerbirliği. Yıllar birbirini kovalar, Gençlerbirliği küme düşer, amatör kümenin kıyasından döner, Türkiye Kupası'nı kazanır, Avrupa Kupaları'nda dünyanın en iyi takımlarını saf dışı bırakır ama bu kimliğinden taviz vermez. "Disiplin+Centilmenlik=G ençlerbirliği" pankartı hala tribünler ligde yeri ne?" ile başlayan bu taraftarı olmayan bir takımın ligde yeri ne?" ile başlayan bu gerekçeler, "futbolun ancak taraftarla güzel olduğu" gibi beylik laflarla devam eder. Bazılarına göre Gençlerbirliği ile yapmacık belediye takımları arasında bir fark yoktur. Tribünler tıklım tıklım dolmuyorsa, futbolun güzelliği yoktur. Bu arenada ancak güzellere yer vardır ve kendi takımları ile kıyaslandığında Gençlerbirliği çirkindir.

Tıpkı Ankara gibi.. Tıpkı Ankara'nın gri, denizi olmayan, içinde yaşamak için insanüstü bir çabanın gerektiği bir şehir olduğunu papağan misali tekrarlayanların ağızlarından düşürmediği çirkinlik gibi, Ankara'nın çirkinliği gibi...

Öncelikle söylenmesi gereken şey sanırım, Gençlerbirliği adını, politik çıkar, ekonomik çıkar ya da sırf oğluma oyuncak olsun diye kurulmuş belediye takımlarının yanında anmayı bırak, yeltenen birinin çok acil yukarıda da bir kısmı alıntılanmış Ankara Rüzgarı: Gençlerbirliği Tarihi adlı kitabı okumaları gerektiğidir. Son yıllarda ligde başarısız sonuçlar alıyor olması, tribünleri dolduramıyor olması, 88 yıldır tırnakla kazarak oluşturulmuş, size göre küçücük ama bize göre koskocaman bir camiayı yok sayma fırsatı vermez kimseye. Gençlerbirliği, sportif başarılarını, başarısızlıklarını bir kenara bırakın, bir kültürdür. Nasıl ki elinde saz olan, kitap olan adamdan bil ki zarar gelmez derler, Genç-

lerbirlikli olmak da öyle bir şeydir. Elbette tamamen homojen değildir bu camia, başındaki İlhan Cavcav'dır bunun en önemli istisnası mesela.. Ama İlhan Cavcav'ın, ya da ön planda yer alan diğer bazı isimlerin Gençlerbirliği kimliğine, duruşuna ters yaptıkları onca şeye karşın bu taraftar, bu camia hala değerlerini koruyabilmektedir. Rüzgarın oğlu Zeynel'in, Baba Tevfikler'in, Hasan Şengeller'in ve daha nicesinin ve her Gençlerbirliği taraftarının katkısıyla ortaya çıkmış bu kültürü anlamsız kılmaz bazı istisnai isimler..

Azınlık olmanın her anlamıyla zor olduğu bir ülkede, elbet Anadolu takımı taraftarı olmak da zordur. Tüm kanalların, gazetele- rin sayfalarını ayırdığı, transfer haberleri "flaş haber" olarak verilen, kulüp başkanı istediği zaman ertesi gün için başbakan- dan randevu alabilen, hangi şehirde oynarsa oynasın binlerce taraftarı tribüne çekebil- en o takımları tutmuyorsanız, zaten zor bir işe kalkışmışsınız demektir. Takımınızla ilgili bir haber alabil- mek için çaba harcamanız, kendi sahanızda size küfreden misa- fir takım taraftarına kulak tıkamanız ve genellikle haftaya mor- alsiz başlamanın alışkanlığına göğüs germeniz gerekir. Ama Gençlerbirliği taraftarı olmak daha da zordur. Kitleleri olan şe- hir takımları, 4büyük(!)lerin niceliksel tezlerine antitezler üret- meye çalışırken, aynı niceliksel tezleri Gençlerbirliği üzerine kul- lanırlar. Bir anlamda niceliksel anlamda az kitlelere hitap etme- lerinin, tv gelirlerinden daha az gelir almaları anlamına geldiği- ni meşrulaştırırlar. Ama "biz büyüğüz, diğerleri de kim oluyor ki" dürtüsü o kadar içselleştirilir ki günümüz ülke futbolu çerçeve- sinde, empati denen şeyden pek fazla kişi nasibini alamaz.

Evet, Gençlerbirliği maçlarını çok büyük kitlelere oynamaz. Bu- nun açıklamasını yapacak türlü türlü sebepler vardır. Mese- la herhangi bir Anadolu şehri-Ankara kıyaslaması yapıldığı- nda, o haftasonu şehirde gerçekleştirilen sosyal etkinlik sayıla- rı arasındaki dağlar kadar fark, ya da Ankara'nın yüksek oranda göç alan bir şehir olmasından dolayı, Ankaralılık bilincine sahip kişi sayısının fazla olmaması ya da bu bilince sahip olanların ço- ğunun da Ankaragücü-Gençlerbirliği arasındaki belirli yapısal farklılıklardan dolayı Ankaragücü tarafını seçmiş olmaları gibi.. Ya da Türkiye'de tribüncülüğün gelişmeye başladığı dönemle- ri Gençlerbirliği'nin 2. ligde geçirip, Ankaragücü'nün o yıllarda bu kaynağın çoğunluğunu kendine çekmesi gibi.. Ama sorun o değil.. Az(ın)lığımızı meşru göstermeye çalışmak değil burada anlatılmaya çalışılan..

Biz, Gençlerbirliği taraftarları olarak Ankara'da, Türkiye'de azınlı- ğız.. Bunda herkes hemfikir sanırım. Ama biz varız.. Kelle hesa- bıyla tribüne gelen adam saymaktansa, biz, duruşumuzla var- ız bu ülkede..

Çoğalınca eğer, üç-dört tane amigonun satın alınmasıyla, beş ay önce sövdüğü belediye başkanına, "büyük başkan" diye ba- ğıran taraftarlar gibi olacaksa; çoğalınca eğer, her deplasman maçına gittiğimizde rakip taraftarların arasından 20 tane Genç- lerli elimi kolumu sallayarak, hiçbir tacize maruz kalmadan ge- çemeyecem artık, ve bunun yerine taşlı sopalı kavgalar edip, şiddeti körükleyeceksek; çoğalınca eğer, deplasman oto- büsünü şehir girişinde durdurup, kontrol edip, "emanet" ara- yan polislerin "Komiserim bunlardan bir şey çıkmaz. Bir şey bu- lamadık burada" derken yaşadıkları dumuru göremeyecem bir kez daha; varsın olsun kelle sayımız artmasın. Varsın sayı-

mız artmasın ve Gökçek'in satın alamayacağı tribünlerimiz, tüm takım taraftarları tarafından bilinen centilmenliğimiz, deplas- man otobüslerimizdeki aile ortamlarımız bizlere kalsın. Çün- kü bizler biliyoruz ki, "beni bir Arap'a tercih ettiniz" diyen Genç- lerbirliği teknik direktörünün yaptığı ırkçılığa tek bir ağızdan karşı durmak, tribüne gelecek 50 bin taraftardan daha değer- li. Bizler biliyoruz ki, altı ay sakatlıktan sonra ilk kez çıktığı saha- da gol atan oyuncumuzun döktüğü sevinç gözyaşları, satılan li- sanslı ürün sayısından daha değerli. İşte tüm bu sebepler so- nucunda, Gençlerbirliği taraftarı olmanın hikayesi, Ankaralı ol- manın hikayesiyle çok benziyor birbirine. İktidar sahipleri tara- fından görmezden gelinen, küçümsenen, gereksizlikle suçlan- an iki "olmak" durumu: Gençlerbirliği taraftarı olmak ve Anka- ralı olmak... Gençlerbirliği de Ankara da size öyle sürekli güzel- likler sunmuyor. Her yıl şampiyonluğa oynamıyorsunuz mesela, her maç sonunda galibiyeti kutlayamıyorsunuz ya da bu olum- suzlukları milyonlarca taraftarınız sayesinde bastırıyorsunuz. Ankara da pek farklı sayılmaz. Şehir merkezi otobana dön- müş bir şehirde yaşıyorsunuz, karşısına geçip martılara ekmek atabileceğiniz bir sahiliniz de yok zaten. Ama Gençlerbirliği ve Ankara'nın size sun(a)madığı bu güzellikler, bunları ağızlarına pelesenk etmiş kişiler, yok sayılanların hikayelerini yok etmeye yetmiyorlar. Sahada ter akıtan, tribünde destek veren her bir ki- şinin kendi hikayeleri olduğu geçceğini değiştiremiyorlar. Sa- karya Caddesi'nde demlenen, Kale'den bozkıra bakan, akşam üzeri Kurtuluş Parkı'nda tek başına yürüyen, AŞTİ'den hep biri- lerine el sallayan her bir kişinin kendi hikayeleri olduğu geçce- ğini de değiştiremiyorlar. Ve en önemlisi de futbolun ve haya- tın, bu ufak hikayeler sayesinde güzel olduğu geçceğini unut- turamıyorlar. Çünkü Gençlerbirliği taraftarı olmak ve Anka- ralı olmak sizlere "kendi halinde" yaşanabilecek boş sayfalar sunu- yorlar. O boş sayfaları da güzel ufak hikayelerle doldurmak siz- lere kalıyor.

ANKARA VE BASKETBOL

Doğan Gökmen ŞAHİN

Birbirine çok uyan iki kelime. Basketbolu her yönü ile en güzel yaşayan şehri idi Ankara. İdi diyorum çünkü artık değil. Günümüzde kulüp sayısı (özellikle basketbol okulları), oyuncu sayısı, hakem sayısı ve antrenör sayısı olarak 20 sene öncesinin 4 -5 katı olurken, o zamanki başarılar ve sonuçlar nerede? Öncelikle Türkiye'nin en ahlaklı, en bilinçli, en kültürlü ve en bilgili an- trenörlerini, oyuncularını, idarecilerini ve hakemlerini yetiştiren Ankara' ya ne oldu? Ben de yıllardır bu soruyu soruyorum. Benim tabii ki işin içinde bir insan olarak tespitlerim var. Onları zamanla konuşacağız. Karamsar bir tablo ile başlamak istemezdim ama hiç kimse bir şey söylemeyince ne yazık ki hiçbir konuya çözüm bulunmuyor. Bu benim için önemli çünkü ; bir

antrenör olarak çok üzülüyorum. Milyonların ve bir o kadar bilinçli basketbol severin bir araya geldiği Ankara ne yazık ki git gide kötüye gidiyor. Zamanla Ankara' daki antrenör ağabeylerimiz ve büyüklerimizle bu konuları konuşup yayınlayacağız. Sizlerin de katılımı ile belki bir çıkış yolu ya da küçük de olsa bir sonuç alabilmeye çalışacağız. Basketbol takım sporları olarak (özellikle Türkiye için) çok farklı bir yerdedir. Bu sporu geliştirmek ve öğretmek zaten herkesin kazancı olacaktır. Sporun özellikle takım sporlarının yeni nesillere yani çocuklarımıza faydası yadsınamayacak kadar çoktur. Yeni nesillere katkıda bulunmak ve iyi bir toplum için çocuklarımızın spor ile gelişmesi ve büyümesi çok önemlidir. Bundan sonra bu köşede

basketbolu ele alıp görüşlerinizi bekleyeceğiz ve biz de sizleri bazı konularda bilgilendirmeye çalışacağız.

Öncesiyle, Şehrin Sesleriyle... Bir Doğum, Bir Oluşum Hikayesi: Solfasol...!

Kasım 2010, Papazın Bağı'nın Parçası Bir Bahçe...

- 1. Ses: Biriktirdiklerimizi, şehrin biriktirdiklerini birlikte paylaşsak...
- 2. Ses: Evlerde, üniversitelerde, kafelerde eleştiren, muhalefet eden, zorlayanların "paralel hayatlar yaşadığı" şehir Ankara...
- 3. Ses: Görünmeyenler için, ana akım medyanın yazdığı ve yazmadıklarına sığamayan bu şehrin bir gazeteye ihtiyacı var...
- 4. Ses: Üniversitelerin etkisi ile doldur-boşalt şehir bizimkisi... ama duranı da var, kalıp da bir şey yapmak isteyen... evine kapanıp düşüneni... bir şey yapmak için "zemin" arayışı da...
- 5. Ses: Yerel yönetimin/ yöneticinin, şehrin sahipleri için yapması gerekenleri birer birer koymalıyız ortaya... Ulaşım, ekmek, göç, yoksulluk...
- 6. Ses dedi ki: Evet nefes almayı zorlaştıran çok şey yaşıyor olabiliriz, ama eleştirilerimizde/ muhalefet edişimizde dahi pozitif bakalım şehre, yapanlara, yok edenlere, izleri unutturmaya çalışanlara...

Çok Değil Bir Yıl Önce... 1 Mayıs, Tarihi Bir Gün, Taksim...

Meydandayız... İşçi bayramı coşkulu, görülmemiş bir çoklukla... Sabahın ilk saatlerinde meydana giren Disk'ten işçiler ve 30 yıl sonra yeniden orada olmanın biriktirdikleri... Ve binlerce insanın arasında, otobüs durağının üzerinde, kaçmadan, cesurca, dibine kadar giren insanlara rağmen yavrusunu korumaya çalışan kumru... İstiklal Caddesi'nde gezen 3 Ankaralı... Nardis Caz Bar'a gitmek için aldılar kitapçıdan aylık programı... Saat ilerlemişti... Programa şöyle bir göz atıyorlardı ki, ilginç bir şey gözlerine ilişti... Programda yer alan 24 sanatçıdan 16'sı Ankara

kökenli idi... Gözleri açıldı, hafif aptallaştılar... O sırada Ankara'da caz dinleyecek bir mekan bile bulamamaktaydılar... Bu duruma içlendiler, bilemediler ne yapacaklarını, içinden bu duruma küfreden oldu... Ankara'nın yetiştirdikleri, ne kadar da çoktu da, bulunamıyor/ ulaşılamıyordu onlara... Ankara için de var olabilirler miydi..? Mekanda, Ankara'dan bir ses, Sibel Köse'nin sesi ve müziğin tınısı arasında belleklere kaydoldu düşünceler... Belki ilk tohum, ilk kıvılcım gibi denemeye karar verdi "Solfasol"; muhalif, eleştiren, renkli fikirlerle ve Ankara'da gayriresmi kalma inadıyla... Bir ayağı sokakta bir medya olmanın, kentte bir "zemin" olmaya girişmenin, kağıda yazı/ düşünce taşımanın, Ankara'nın birikimi ile çoğalabilmenin ha deyince olabilecek bir şey olmadığını söyledi bize 2011'in ilk 3 ayı. Konuşmakla, yapmanın; yazmakla, iletişime geçmenin; Ankaralıya, bir bilene, tarihsel bir akla, yaşayana, hepimiz sahibiyiz diyene ulaşmanın ve resmiyete bürünmenin ne kadar zorlayıcı olduğuna da...

Ve 30 Nisan Sabahı...

Solfasol elimizde... Bayram abi, teşekkürler harcadığın tüm emek ve katılımına, son dakika düzeltmelerine... ve Mahlas aradı, Solfasol'ü ilk eline alan Hikmet Abi'yi...

...1 Mayıs 2011 sabahı, (Hikmet abi'nin bastığı) pankartıyla Gar'ın önünde ilk olarak buluştu Solfasol, parçası olduğu şehir ve insanlarıyla... Meydan açık, bayram coşkusu herkesin, hepimizin yüzünde... Ve bir grup başladı Solfasol'ü dağıtmaya... Heyecanlıydık, ama biriktirdiklerimizin bir parçası da özeleştiri olduğundan, tedirgindik te...
- Eski Ankara fotoğraflarından, insan öyküleri yazan abla...
- İvedik'te çalışan abi'nin yazıyı okuduktan sonra yürek yakıcı yüz ifadesi...
- "Dili, çizgisini çok sevdim... Lütfen devamını getirin..." diyen ses...
- "Ben de alabilir miyim bir tane" cümlesini sevmenin dayanılmaz hafifliği...
- "Mutlaka görüşelim, bizim de söyleyecek yazacaklarımız var." diyen konur sokak işportacılarından arkadaş...
- "Biz de varız... Yazacağız ve size ulaşacağız..." yorumları...
- "Abone olmak istiyorum, gazetemizi ben de dağıtabilirim..." diyen...
- Ankara'nın gri bulutlarını dağıtacak bozkırın rüzgarı esmeye başladı artık... Son ses diyordu dağıtırken gazeteyi "...belki siz de yazmak istersiniz..."

Havada gezinen bu sesi duyduysanız, 1. ve 2. Sayıyı... Politik Ankara'yı... Bitmemiş metromuzu... Şehirde/ anılarımızda kaybetmek istemediklerimizi... Gül kahve'yi...

"Sizinle" konuşmak, tartışmak, düşünmek, hissetmek, birlikte üretmek istiyoruz...

Bazılarınız hafif hafif, bazılarınız biraz daha haberdar; 1 Mayıs'ta yeni, Ankara'ya dair ve de gayriresmi olarak "Merhaba" diyen Solfasol'den... İçimizden, bizden bir parça, bize dair...

Umut, paylaşım, dayanışma, haberdar etme, bir şeyler yapma, bir şeye dokunma şeklinde uzayıp giden, bir zemin, bir miktatıs olsun diye Ankara sokaklarına, kafelerine, kitabevlerine, kahvelerine, üniversitelerine, ... adım atan Solfasol'ün "Merhaba"sı: "Yeni bir Ankara baharı için bir araya geldik... İddiamız "Ankara'nın gayriresmi gazetesi" olmak. Adımız "Solfasol"; hem Ankara'ya ait, hem de inadına sol olduğumuz için. Taşra muhafazakarlığının korkak ve baskıcı dünyasına sıkışmayı reddediyoruz. Ankara'nın sahip olduğu birikimi derleyip, çoğaltıp şehre yansıtacak bir ayna olmak istiyoruz. Ankara'ya, Ankara'nın sorunlarına ve güzelliklerine bu birikimin gözleri ile bakmak, kalemleri ile yazmak, çizmek; göstermek arzusundayız. Bu birikime dokunduğumuzda ortaya çıkacağını düşündüğümüz enerji bizi heyecanlandırıyor. Bu heyecanla, Ankara'nın ta kendinden Ankara'yı değiştirecek, dönüştürecek bir hareket yaratmak

istiyoruz. Bu heyecanla, şehre dair sözlerimizi, isteklerimizi, eleştirel ama adil bir yaklaşımla Ankara'nın sokaklarına, meydanlarına, üniversitelerine, kahvelerine, parklarına, kitapçılarına yaymak, en uzak köşesine kadar ulaştırmak ve çoğalmak istiyoruz; sonra sesimiz ve gücümüz nereye kadar yeter ise oraya kadar gitmek..."

Eğer sizce de bir anlamı varsa bu sözlerimizin; Ankara'nın Gayriresmi Gazetesi Solfasol'e el vermek için yazınızla, çizinizle, sesinizle bu harekete katılmaya, bizimle yanyana durmaya davetlisiniz.

Doğumgünü 1 Mayıs'ta kutlayacak Solfasol. Çünkü ilk sayısı 1 Mayıs'ta, 1 Mayıs alanında "Merhaba" dedi biz Ankaralıları.

Solfasol'ü edinmek/abone olmak/katılmak isteyenler için...

bilgi@gazetesolfasol.com
abone@gazetesolfasol.com
- yaziisleri@gazetesolfasol.com
Internet adresi: http://www.gazetesolfasol.com/ (yapım aşamasında)
Tanıtım görseli: http://vimeo.com/23694018
Facebook: Solfasol, Ankara'nın gayriresmi gazetesi

Abonelik - Tel
0 533 653 32 75
0 536 956 64 26
gazetesolfasol.com

"Ah ben nasıl inanmıştım Şu gökyüzüne bakarak Gelmez demiştim hiçbir kötülük İnsana bu kadar yıldızla Bu şehre geldiğim günün gecesi"

S. Aldanır

SOLFASOL
Haziran 2011
2. Sayı

Ayda Bir Yayımlanır.

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
Mehmet Onur Yılmaz

Yayın Koordinasyon
Tanju Gündüzalp- Ezgi Koman

Dosya Editörü
Onur Mat - Akın Atauz

Yayına Hazırlayanlar
A. Necati Koçak, Akın Atauz, Aktan Acar, Burcu Öztürk, Ebru Baysal, Emrah Kırımsoy, Enver Arcak, Ezgi Koman, Gözdem Üner Tubay, Kübra Ceviz, Mehmet Onur Yılmaz, Muhabir Koşan, Nermin Atılkan, Olcay Koşan, Onur Mat, Önder Algedik, Sibel Durak, Tanju Gündüzalp, Tülin Yıldırım.

Katkı Verenler
Ali Cengizkan, Alper Şen, Aydan Çelik, Ayhan Çelik, Ayşe Uslu, Birol Özdemir, Celal Musaoğlu, Deniz Enli, Erdem Ceydilek, Ethemcan Turhan, Gökmen Şahin, Güllü Höyük, Ozan Küçükusta, Özsel Belevi, Rabia Ç. Çavdar, Selçuk Atalay, Selda Bancı, Serap Günay, Sine Çelik, Ankara Tabip Odası, Sümeyra Ertürk, Tanıl Bora, Yaşar Seyman.

Teşekkür
Ahmet Incegül

Tasarım ve Uygulama
Ezgi Koman - Aktan Acar

Yayın İdare Merkezi
Kuleli Sok. 37/ 2 GOP - ANKARA
Tel- Faks: 0 312 437 76 41

İstanbul İrtibat
0 537 683 94 70

Basım Yeri
Cem Web Ofset Alinteri Bulvarı
No:29 Ostim / ANKARA
0 312 385 37 27

Basım Tarihi
01. 06. 2011

Yaygın Süreli Yayın
10.000 Adet Basılmıştır

HES Protestosu Ölüm Sebebi

31 Mayıs günü Artvin'in Hopa ilçesinde, Recep Tayyip Erdoğan'ı ve HES'leri protesto eden gruba polis şiddet uyguladı. Yoğun gaz bombası ve gördüğü şiddet sonucu Emekli Öğretmen Metin Lokumcu kalp krizi geçirerek yaşamını yitirdi. Metin Lokumcu'nun ölümü Ankara, İstanbul ve İzmir'de protesto edildi. Ankara'da yaklaşık 1000 kişinin katıldığı protesto yürüyüşünde onlarca kişi göz altına alındı.

TARİHTE BU AY

1 Haziran 1981
Adalet Ağaoğlu'nun romanı "Fikrimin İnce Gülü" toplandı.

2 Haziran 1935
İlk kez pazar günü hafta sonu tatil ilan edildi.

3 Haziran 1925
İlk muhalefet partisi Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası kapatıldı.

7 Haziran 1995
Ankara Musevi Cemaati Başkanı Profesör Yuda Yürüm arabasına konulan bombanın patlamasıyla yaralandı.

10 Haziran 1981
Sol görüşlü Veysel Güney idam edildi.

11 Haziran 1981
Bülent Ersoy'un sahneye çıkması yasaklandı.

13 Haziran 1969
Ankara'da 14 öğrenci kuruluşu ortak bildiri yayımladı. "Gençlik ne yaptığını bilmektedir" denildi.

14 Haziran 1923
Kadınlar Halk Fırkası kuruldu.

16 Haziran 1994
Anayasa Mahkemesi, Demokrasi Partisi'ni (DEP) 16 Haziran 1994'de kapattı.

17 Haziran 1995
Grevli toplu sözleşmeli sendika hakkı isteyen 10 binlerce memur Ankara'da oturma eylemi yaptı.

19 Haziran 1934
İlk Türk operası Özsoy Ankara'da oynandı.

21 Haziran 1986
Turgut Özal'a silahlı saldırıda bulunan Kartal Demirağ'ın polise verdiği ifadeyi haber yapan gazeteci Erbil Tuşalp gözaltına alındı. Cumhuriyet gazetesinin Ankara bürosu arandı.

22 Haziran 1988
Futbolcu Tanju Çolak 39 golle "Avrupa Gol Kralı" oldu.

23 Haziran 1995
Kültür Bakanı Ercan Karakaş Olağanüstü Hal ve Çekiç Güç süresini uzatma kararnameini imzalamadı. Karakaş bakanlık görevinden istifa etti.

26 Haziran 1977
Ankara Ulus'taki Merkez Çarşısı tamamen yandı.

28 Haziran 1965
Toplum polisine tam otomatik tabanca ve zırhlı araçlar verilmesi kararlaştırıldı.

29 Haziran 1995
Ankara Büyükşehir Belediye Meclisi Ankara'nın Hitit Güneşi amblemini değiştirdi. Ankara'nın yeni amblemi cami oldu.

30 Haziran 1921
Çocuk Esirgeme Kurumu kuruldu.

ARKA SAYFA GÜZELİ

"Çılgın Ankara Projesi", 16 x 24 cm, Bişeng Özding

BİR ANKARA KLASİĞİ: YAĞMUR YAĞAR, AKAY'I SEL BASAR!

29 Mayıs'ta, Türkiye Büyük Millet Meclisi önündeki Akay kavşağını, ani bastıran yağmur nedeniyle yine su bastı. Altyapı yetersizliği her yoğun yağışta tekrar ortaya çıkan kavşakta çok sayıda araç mahsur kaldı. Sürücüler araçlarını tünelden güçlükle dışarı çıkarırken, trafiği yönlendirmeye çalışan bir polis memurunun da su nedeniyle kaldırımda mahsur kaldığı görüldü. Yaşanan baskının ardından Büyükşehir Belediyesi ekiplerinin bir itfaiye aracı ve iki temizlik aracı ile Akay yakınlarında 24 saat nöbet tutmaya başladığı görüldü.

malar sonucunda tüneli açabildi. Duruma tepki gösteren sürücüler ise ekiplerin yetersiz kaldığını Ankara'nın ortasında böyle bir rezaletin yaşanmasına anlam veremediklerini belirtti. Öte yandan trafiği yönlendirmeye çalışan bir polis memurunun da su nedeniyle kaldırımda mahsur kaldığı görüldü. Yaşanan baskının ardından Büyükşehir Belediyesi ekiplerinin bir itfaiye aracı ve iki temizlik aracı ile Akay yakınlarında 24 saat nöbet tutmaya başladığı görüldü.

